

NIEUWE AVONTUREN

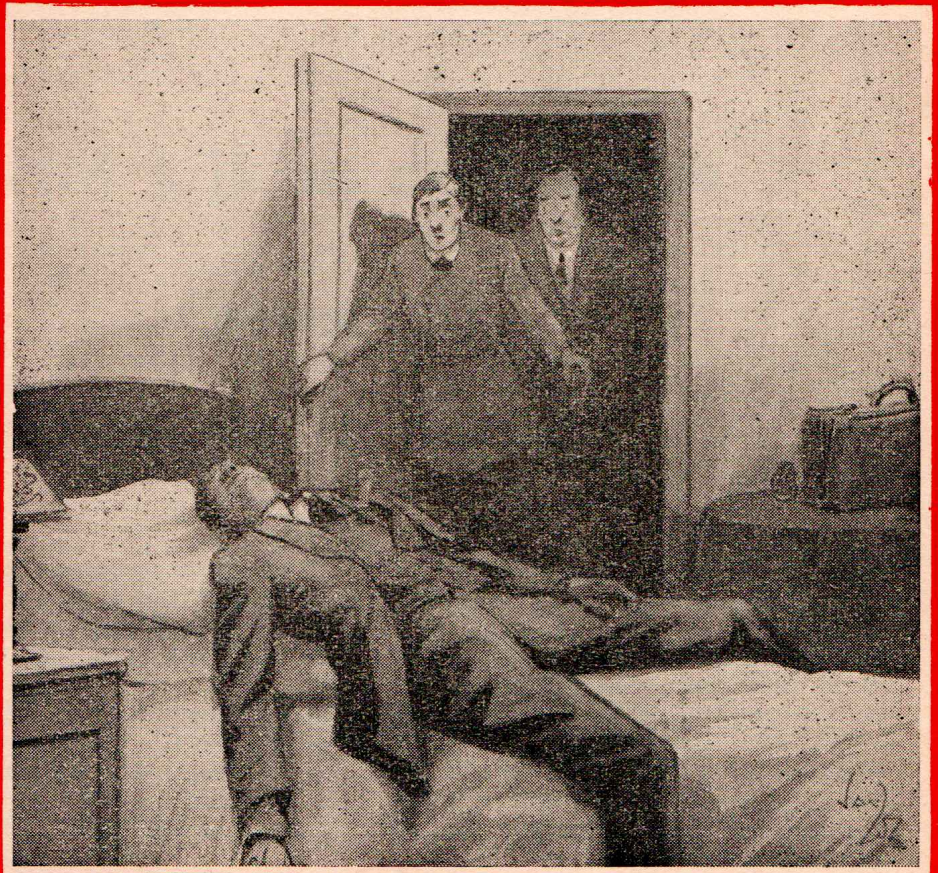
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET LIJK IN DE MORGUE

N° 2429

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Lijk in de Morgue

HOOFDSTUK I

DE MAN, DIE VERDWEEN

Er waren op een zekere namiddag in het voorjaar niet heel veel leden bijeen in de grote conversatiezaal van de Windsor Club in de Oxfordstreet te Londen.

Waarschijnlijk had het heerlijke lenteweer, dat onverwacht had ingezet, na een winter, die maar niet scheen te willen eindigen, de meeste Londenaars, die zo gelukkig waren het te kunnen doen, naar buiten gelokt.

Het was overigens zaterdagmiddag,

en dan is het, op mooie dagen, alsof plotseling geheel Londen leegloopt.

Er zaten hoogstens een tiental heren in de ruime zaal, die een indruk maakte van ouderwetse deftigheid, deels bij de leestafel, deels bij de wijd geopende ramen, waardoor het lawaai, dat uit een der drukste verkeersaders van Londen opsteeg, naar binnen drong.

Onder de aanwezigen bevonden zich Lord William Aberdeen, de vicepresident en zijn particuliere secretaris Char-

les Brand.

Beiden waren verdiept in de lezing van de Times, het lievelingsblad van bijna alle leden, die behoorden tot de meest vermogende van Londen.

Er werd nu en dan een onderdrukte geeuw gehoord, misschien het gevolg van de plotselinge, bijna zomerse hitte, en een paar heren die geen weerstand schenen te kunnen bieden aan de verleiding, stonden haastig op en gingen heen.

Een ogenblikje later zagen zij, die aan een der ramen zaten, hun auto's in snelle vaart in de richting van Piccadilly circus verdwijnen, waarschijnlijk op weg naar de vrije natuur.

— Ik geloof dat zij de verstandigste partij kiezen, merkte de Earl van Burnton op, die reeds naar de zeventig liep, maar toch met groot verlangen naar buiten keek, naar die drukke straat met de ontelbare bussen, en het geroezemoes der duizenden voorbijgangers, die allen haast schenen te hebben, om de stad te ontvluchten.

Een van de leden keek op zijn horloge, en liet een uitroep van ongeduld horen.

— Barrymore heeft beloofd, mij af te halen, en hij is al een half uur over tijd, klaagde hij, het is zonde bij dit heerlijke weer.

— Misschien heeft hij het druk in de zaak van Bernard Keystone, zei een ander onverschillig. Hij zal nog wel komen. Bedenk, dat er zijn, die helemaal niet meer in de Club zullen verschijnen, vanavond niet, en misschien nooit meer.

Hij die zoëven gesproken had, keek de ander verbaasd aan en vroeg:

— Waarom zouden zij niet meer terugkeren?

— Omdat zij zich hier misplaatst voelen, en misschien niet eens de contributie van het lidmaatschap meer kunnen betalen.

Het was de schatrijke, zeer gezochte architect Donald Thornycroft, die deze woorden op ernstige toon gesproken had.

— Je noemde zoëven de naam van Barrymore, Hunter, en je schijnt niet eens te weten, dat ook hij zware verliezen heeft geleden bij die afschreuw-

lijke zwendelonderneming van die bewuste Keystone. Misschien is dat wel de reden, dat hij nu op zich laat wachten. Hij zal wel aan andere dingen te denken hebben, dan aan autoritjes naar buiten.

Lord Aberdeen, die, aan de leestafel gezeten, een paar malen het hoofd had opgeheven, bij het horen van de naam Keystone, zei nu met zijn diepe, klankvolle stem:

— De krant, die ik hier lees, bevat een kort bericht, waarin wordt vermeld, dat men Keystone failliet wil laten verklaren.

— Daarvoor zou men hem eerst moeten hebben, zei Thornycroft schouderophalend. Niemand weet op het ogenblik, waar de vent zit. Maar ik durf wel zeggen, dat hij niet met lege handen zal zijn vertrokken.

— Gisteren werd er op de beurs geklaagd, dat het passief bijna één miljoen pond bedraagt, zei de jonge Hunter vol aandacht zijn nagels bekiijkend.

— Dan kan ik je wel zeggen, dat hij die in zijn zak heeft, die struikrover, riep de architect nijdig uit. En het is niet te zeggen, van hoeveel ongelukkigen, kleine spaarders, onvoorzichtige speculantjes, die een goede slag dachten te slaan, er bloed en tranen kleven aan dat geld. Het is mij een ware voldoening, dat ik althans op zijn minst nog enige van mijn vrienden heb kunnen waarschuwen tegen die filibustier van de beurs, die jakhals van de geldmarkt. Zoveel verstand heb ik nog wel van mijn ondernemingen, dat ik aanstonds gezegd heb, dat de zaak van Keystone zwendel was, zuivere zwendel. Een vennootschap, die door stromannen haar eigen aandelen liet opkopen, en die andere handlangers zogenaamd het aandelenkapitaal deed volstorten, ofschoon het wel vast stond, dat er duizenden aandelen in portefeuille zijn gebleven. En nu blijkt het, hoe zeer mijn argwaan gegrond was. Omgekochte ingenieurs, die valse rapporten uitbrachten over een kopermijn, die zeker geen 10.000 pond per dag zou opbrengen, maar op zijn hoogst een paar stuivers. Het geforceerde opjagen van de koers, door de

eigen aandelen aan de markt te brengen, en bij honderden op te kopen, wat toch bij de wet verboden heet te zijn. Optimistische prospecti, waarin ieder woord gelogen was. Een schandelijk geknoei over de gehele linie, en toch nog duizenden, die er inliepen, bedrogen en verblind, door een gefingeerde balans.

Lord Aberdeen, die de woedende architect terwijl hij sprak, aandachtig had aanhoord, vroeg eensklaps:

— Hoe oud is die Keystone nu ongeveer?

— Een jaar of veertig, antwoordde Hunter, die klaar was met zijn nagels, en nu zijn zakspiegeltje te hulp riep, om zich te overtuigen, of zijn das nog goed zat.

— Getrouwd?

— Geweest — tweemaal.

— Donker? tamelijk lang? Met grijs-groene ogen?

— Ja, dit signalement lijkt op hem. Kent gij hem soms? mylord.

De vicepresident streek zich even met de witte krachtig gespierde hand over het voorhoofd, bedekte er een ogenblik zijn staalgrijze ogen mee en antwoordde toen nonchalant:

— Heel vluchtig. Een jaar of drie geleden heb ik hem voor het laatst gesproken.

— En daar behoeft gij waarachtig geen spijt van te hebben, riep Thornycroft uit. Ik zou hem zelfs niet het topje van mijn pink willen geven, een door-trapte listige schobbejak, die duizenden stakkers opzettelijk heeft bedrogen, en er nu met hun beetje geld vandoor is. Want dat hij niet met lege handen is vertrokken, wees daar maar zeker van. En nu spreek ik nog niet eens van die stommelingen, die beter hadden moeten weten en die kapitalen in zijn zaak hebben gestoken. Neem mij niet kwalijk, Hunter, maar je vriend Barrymore reken ik daar ook onder. Hij kocht, toen de aandelen in die prachtige kopermijn op 120 stonden; hij hield ze vast tot ze gestegen waren, tot meer dan 1050, een krankzinnige koers, die ieder verstandig mens verdacht had moeten voorkomen. Hij hield ze juist een dag te lang, want jullie weten allen, hoe de beurs een paar

dagen geleden als het ware getrild heeft van de vreselijke schok. In één enkele achtermiddag daalden de aandelen op een schrikbarende wijze. De baissiers hadden eindelijk hun aanval gewaagd en ditmaal met succes. Waar zij zo plotseling vandaan kwamen begreep niemand, die niet was ingewijd, maar de aandelen werden bij pakken tegelijk op de markt gesmeten, het werd een ware slachting, en toen er nu ook nog pessimistische telegrammen kwamen uit Thehuantepec, waar het koper bij wagonladingen tegelijk gevonden heette te worden, toen was de nederlaag volkomen, en duikelden de aandelen binnen een half uur tot 105. In de coulissen hadden er nog reeds verkopen plaats, door speculanten die door een paniek waren aangegrepen, en wij allen weten hoe de volgende dag de openingskoers op 52 inzette. Een uur daarna was er van Mr. Keystone niets meer te bespeuren. En het is bekend, dat men op dit ogenblik de aandelen niet eens tegen een penny per stuk kan kwijtraken, ze zijn niet meer waard dan schuurpapier.

Het bleef een ogenblik stil in het grote vertrek.

Toen vervolgde de architect, wat kalmer nu:

— In mijn oog is speculeren steeds het domste geweest, wat een redelijk schepsel kan doen. En ieder is vrij om het te doen of te laten. Maar ik beklaag toch die arme drommels, die, verlokkt door een leugenachtig prospectus en valse rapporten hun beetje geld hebben gewaagd en alles hebben verloren.

— Weet iemand waar die Keystone zich nu ophoudt? vroeg Charles Brand, die tot dusverre nog geen woord gezegd had.

— Neen. Er is, geloof ik, 'n aanklacht tegen hem ingediend wegens oplichting, maar die heeft hij niet afgewacht. Men zegt dat hij zelf, voor zijn persoon, zowat 300 aandelen bezat en die juist bijtijds tegen de hoogste koers heeft verkocht en er dus zelf nog toe heeft bijgedragen, om de koers te drukken. Men vermoedt, dat hij naar Parijs is gegaan. Ik geloof niet dat Frankrijk voor zulke misdrijven uitlevert en dat vind

— **Hij vervloekt jammer.**

— Ja, hij zal de dans wel ontspringen, meende Hunter kalm. Het is heel moeilijk zulke lui bij de kraag te vatten.

— Soms lukt het toch wel, zei Lord Aberdeen opziende uit zijn blad.

— Door de politie, meent gij? vroeg Hunter op een toon van ongeloof.

— Of door een iemand anders, antwoordde de Vicepresident.

Hunter haalde de schouders op en zei opstaande om heen te gaan:

— Geen van de slachtoffers zal er wel de lust en de moed toe hebben, hem persoonlijk aan te spreken. Ik laat nog daar, dat hij wel niet te vinden zal zijn.

— Misschien, als men er heel goed zijn best voor zou doen, zei Lord Aberdeen, zijn kramt dichtvouwend. Ik vind het een onverdraaglijk denkbeeld, dat zulk een miljoenenzwendelaar ongestraft zou blijven. Het is niet het feit van de diefstal alleen, dat mij tegen de borst stuit, maar wel de gedachte, dat het geld ontstolen is aan arme lieden, die slechts met grote moeite zich een of hoogstens twee aandeeltjes wisten te verschaffen.

— Men moest zo'n schurk het gestolen geld kunnen afnemen, meende een ander lid, dat blijkbaar niet veel verstand van beurszaken had.

Lord Aberdeen was opgestaan, en zijn secretaris volgde zijn voorbeeld. De eerste had een sigaret opgestoken en was al bij de deur, die naar de brede gang voerde, toen hij op zijn kalme toon zei:

— Niemand kan zeggen, of dat nog niet eens gebeurt.

De zware deur ging langzaam achter de beide heren dicht, en zij liepen langzaam over de brede gang, toen Brand met een lachje zei:

— Mag ik er op wijzen, Edward, dat we nog maar drie kwartier hebben, om onze trein te halen, als je bij je plan blijft, eens te gaan kijken hoe je plan renpaarden het maken in Reading?

— O, ik vertrouw Fox, mijn trainer, ten volle, zei Lord Aberdeen luchtig. Ik ben ervan overtuigd, dat mijn paarden onder zijn beheer dit jaar sneller zullen zijn dan ooit. Het was mij meer

te doen om een uitstapje.

— Dus wij gaan niet op reis? vroeg Brand, een weinig teleurgesteld en een blik door het gangraam, dat zij juist passeerden, werpend op de blauwe hemel, waarlangs witte wolkjes dreven.

— Wij gaan wel op reis, Charles, alleen niet naar Reading.

— Waarheen dan wel? vroeg Brand verwonderd.

— Wat dunkt je van Parijs, amice?

— Nu, ik weet niet of het daar om deze tijd van het jaar wel zo aangenaam zal zijn, meende Brand. Het zal er kriebelen van de vreemdelingen. Daarenboven, wij zijn er nog pas deze winter geweest.

— O, maar Parijs kan men nooit te veel zien, zei Lord Aberdeen. Voor het overige, ik wil er niet zo zeer naar toe met het doel om je er te vermaken, dan om er een zaakje op te knappen.

— Een zaakje? herhaalde Brand, met een bedrukt gezicht.

— Misschien zou ik het eerder een strafexpeditie moeten noemen, Charles, ik wil je niet langer in onzekerheid laten. Wij gaan Keystone zoeken, amice.

Brand maakte een gebaar van schrik, keek om zich heen of niemand het gehoord had en zei toen op gedempte toon:

— Maar waarom in 's hemelsnaam?

— Natuurlijk om hem het geld af te nemen, amice, dat hij anderen ontstolen heeft, alleen maar om het zich zelf toe te eigenen, en er een weelderig lui leventje van te leiden. Als ik het geld in handen kan krijgen, zal het op een betere wijze besteed worden, dan wanneer het in handen blijft van die schurk.

— Maar niemand weet waar hij is, wierp Brand nog tegen. Het is nog niet eens zeker, dat hij zich in Parijs bevindt.

— Maar wel waarschijnlijk, Charles. Parijs is van oudsher een toevluchtsoord geweest voor alle Londense bankrousters. Bovendien staat het zo goed als vast, dat men hem aan boord van een onzer Kanaalboten heeft zien gaan. En hoe het ook zij, het is maar een geringe moeite om daar een onderzoek te gaan instellen.

Brand schudde het hoofd en zei:

— De politie is er zelfs niet in ge-

slaagd, zijn verblijfplaats op te sporen.

— Omdat de politie er ook heel weinig moeite voor heeft gedaan, maar al had zij dat wel, zij beschikt nu eenmaal niet over de middelen, die een zekere John Raffles ten dienste staan. De Grote Avonturier had het laatste op een zo zachte toon uitgesproken, dat Brand hem slechts met moeite verstond.

De trouwe metgezel van Raffles keek hem nog een ogenblik aan en hij zag zoveel vastberadenheid op dat krachtig getekende, wilskrachtige gelaat, dat hij alleen nog maar zei:

— Ik ben tot je dienst. Je kunt over mij beschikken. Nemen wij Henderson mee?

— Ja zeker. Parijs is een stad, waarin de hulp van onze reus onder sommige omstandigheden onontbeerlijk kan zijn.

— Onze auto?

— Neen, dat is te omslachtig. Wij zullen daar, als het nodig mocht zijn, gemakkelijk een snelle auto kunnen huren.

— Wanneer vertrekken wij?

— Over een uur.

— Maar er gaat pas vanavond een boot van Dover.

— Daarop zullen wij niet wachten, *amice*. Wij zullen met de « Zeemeeuw », onze eigen motorboot gaan.

— Maar ook die kan herkend worden, wierp Brand tegen.

— Neen, want ik zal niet in Calais landen, maar in een klein vissersplaatsje, waar een oude visser, die ik tot mijn vrienden reken, de boot voor mij zal bewaren. Laten wij voortmaken, *amice* binnen drie uur moeten wij in volle zee zijn.

HOOFDSTUK II

HET LIJK IN DE SEINE

Het was laat in dezelfde avond, toen Raffles, Brand en de reusachtige chauffeur Henderson het Gare du Nord verlieten.

De overtocht was zeer voorspoedig geweest, daar de « Zeemeeuw » het getij had meegehad. Cargousse, de oude visser, die de boot voor Raffles zou bewaren, had zich onmiddellijk bereid getoond de « Zeemeeuw » op te bergen, en een afstand automobieltje had hen naar Calais gebracht, waar zij juist op tijd aankwamen, om de avondtrein naar de hoofdstad te halen.

Zij hadden weinig bagage bij zich, maar toch wel voldoende, om zonder argwaan te wekken, voorlopig hun in trek te kunnen nemen in een groot hotel.

Raffles koos daartoe het Hotel de l'Esplanade uit, dat aan de Champs Elysées is gelegen, niet ver van de Place de l'Étoile.

Niet dat Raffles een bepaalde voorkeur had, of zich liet leiden door de overweging, dat de maaltijden in het ene hotel zoveel beter waren, dan in het andere, maar de bouworde van de Esplanade trok hem aan.

Iemand in zijn omstandigheden was nu eenmaal wel verplicht, zich steeds en overal een veilige aftocht te waarborgen, die meestal niet door de hoofdingang gaat.

Het Hotel de l'Esplanade nu is om een ruime binnenplaats heengebouwd en onder een poortgewelf door kan men van daar gemakkelijk de Place de l'Alma bereiken.

Ook zijn er op alle verdiepingen ijzeren brandgangen aangebracht, vanwaar trappen naar die binnenplaats voeren.

Onder gewone omstandigheden mocht die poort niet gebruikt worden, teneinde te voorkomen, dat hotelgasten langs die achterdeur zonder betaling zouden kunnen verdwijnen, of wel dat er ongenode gasten binnendrongen en de fraaie tuin, die de binnenplaats tot een luthof maakt, als een openbaar plantsoen zouden beschouwen.

In geval van brand kon men de zware deur van verschillende punten in het hotel langs elektrische weg openen, en niet alleen was Raffles hiervan op de hoogte, maar hij had daarenboven reeds sinds een jaar een sleutel in zijn bezit, die op het slot van deze deur paste.

Daar het echter onwaarschijnlijk was, dat hij dit hotel zou beschouwen als zijn hoofdkwartier, vanwaar hij de veldtocht tegen Keystone zou beginnen, liet hij zich inschrijven onder de naam, die hij menigmaal buitenslands voerde: Lord Edward Lister.

Raffles en Brand betrokken twee naast elkander gelegen en met elkander in verbinding staande kamers, terwijl Henderson trok naar het gedeelte van de zijvleugel, dat speciaal bestemd was voor bedienden, chauffeurs, kameniers en ander personeel van de gasten.

Er was volstrekt geen reden, om zich niet aanstonds ter ruste te begeven, na de vrij vermoelende reis, want er was geen haast bij de onderneming, maar reeds de volgende ochtend deed er zich iets voor, hetwelk Raffles tot spoe-

dig handelen dwong.

Hij en Brand hadden juist ontbeten, dat wil zeggen, dat zij een kop koffie hadden gedronken, en daarbij het onnozele knappende broodje hadden gegeten, hetwelk de Fransen met de naam ontbijt bestempelen en dat wel zeer verschilt van het meestal uitgebreide Engelse ontbijt van « ham and eggs », en stonden op het punt, eens een kijkje in de stad te gaan nemen, toen, in de lift, een heer een onbeduidende opmerking maakte tegen zijn metgezel, welke aanstonds hun aandacht trok.

Want de naam Keystone werd genoemd, al werd die dan ook tamelijk geraadbraakt door de Fransman, die hem uitsprak.

Raffles hoopte, dat er nog meer zou komen, maar de lift was al beneden, en toen de twee Parijzenaars haastig uitstapten, wisten de twee Londenaars alleen nog maar, dat Keystone zelfmoord had gepleegd.

Raffles gaf Brand een wenk, en beiden stapten de grote conversatiezaal van het hotel binnen, en liepen op de leestafel toe.

De meeste bladen lagen daar reeds, echt op de slordige Franse manier door elkaar. Beiden namen er een op en begonnen de kolommen af te zoeken.

Ja, daar stond het al.

ZELFMOORD VAN EEN BANK- ROUTIER. ZIJN VERMINKT LIJK IN DE SEINE GEVONDEN.

Gisteravond laat, omstreeks twaalf uur, toen een kapitein van een der op stroom liggende aken met zijn jol van de steiger naast de Pont Royal naar zijn schip terug wilde roeien, sloeg een van zijn riemen op iets, dat tegenstand bood. Hij meende eerst, dat het een drijvende kist of ton was, tot hij tot zijn schrik een menselijk gelaat meende te herkennen en een hand die boven het water uitstak.

Onmiddellijk greep hij zijn bootshaak, en trok daarmee het lichaam naar zich toe. Niet zonder moeite wist hij de dode in zijn jol te beuren, want dat de man

dood was kon niet twijfelachtig zijn; het hoofd was afschuwelijk verminkt, het gelaat voor de helft weggeslagen, waarschijnlijk door de aanraking met een scheepsschroef.

Hij begon, terwijl hij weer naar de wal terugroeide, luidkeels te roepen en een paar patrouillerende rijwielaagenten kwamen haastig naderbij. Zij namen de lugubere vracht van de kapitein over, noteerden zijn naam, en de naam van zijn schip, waarna het lijk onmiddellijk naar het lijkenhuis van het politiebureau gebracht werd.

Onmiddellijk werd begonnen met het onderzoeken van de kleren van de drenkeling. In diens binnenzak vond men een portefeuille van zwart, glimmend leder, die enkele brieven bevatte, welke nog niet al te veel van het water te lijden hadden gehad, en verder enige visitekaartjes ten name van Bernard Keystone. Dit alles was nog vrij goed leesbaar. Maar ook zonder die aanduidingen zou de identiteit toch al gauw gebleken zijn, want het ondergoed was gemerkt, en het nog bijna nieuwe colbertpak droeg, onder de kraag de naam van een bekende Engelse kleermaker, die onmiddellijk telegrafisch werd verzocht, zijn klantenboek na te zien. Binnen twee uur had men zekerheid. De kleermaker had het costuum, waarvan hij een nauwkeurige beschrijving gaf, en dat nog bijna nieuw was, omstreeks een week te voren afgeleverd aan een zekere Mr. Bernard Keystone. Ook droeg het lijk aan de vinger een zegelring en in het cachet van Jaspis waren de letters B.K. dooreen gestrengeld. Intussen had de expert van het politiebureau, niet zonder moeite, nog een paar rekeningen ontcijferd waarvan de inkt bijna geheel door het water was opgelost, en vanochtend om vijf uur was iedere twijfel buitengesloten. Men had het verminkte lijk van de voortvluchtige Londense zakenman gevonden.

Naar alle waarschijnlijkheid heeft de drenkeling uit wanhoop een einde aan zijn leven gemaakt, daar aan een ongeluk moeilijk kan worden gedacht. De politie stelt intussen een uitgebreid onderzoek in: *dit bewijs is niet meer te vinden*

mogelijkheid dat men hier aan misdaad moet denken.

Hiermede eindigde dit tamelijk uitgebreide verslag.

Raffles had het eerst de lezing van het bericht in zijn blad beëindigd. Hij liet het langzaam zalkken, en keek met een eigenaardige uitdrukking, in diepe gedachten verdiept, naar Brand, die juist zijn eigen blad opvouwde en weg legde met de woorden:

— Nu, mij dunkt, dat ons dat van heel wat arbeid ontslaat.

— Misschien, zei Raffles afgemeten.

Brand keek hem verbaasd aan en herhaalde:

— Misschien? Wij kunnen toch moeilijk een lijk ter verantwoording roepen.

— Dat zou inderdaad dwaasheid zijn, *amice*, antwoordde Raffles glimlachend. Intussen, je zult mij een genoegen doen, als je nu dadelijk met mij meegaat. Ik zou het lijk van Keystone wel eens willen zien.

— Dat is een vreemd verlangen, merkte Brand op. Je vertrouwt toch wel op het doorzicht van de politie, de kleren, de gevonden kwitanties en de naamkaartjes spreken toch voor zich zelf?

— Zij spreken niet slechts, Charles, maar zij schreeuwen het luid uit, gaf Raffles ten antwoord. Die portefeuille van zwartglimmend leer bij voorbeeld in de binnenzak van zulk een elegant man, die toch zeker nooit iets anders bij zich heeft willen dragen dan het fijnste juchtleider komt mij zonderling voor.

De verbazing op het gelaat van Brand nam toe, en verwonderd vroeg hij:

— Waar wil je in 's hemelsnaam heen? Wat is de bedoeling van je woorden?

— Die zul je spoedig genoeg doorzien, *amice*. Laten wij nu maar eerst naar het politiebureau gaan van de wijk, waarin het lijk gevonden is.

Brand keek Raffles onderzoekend aan, maar zei ditmaal niets. Hij begon langzamerhand te begrijpen, wat er in de geest van Raffles omging.

Zwijgend trok hij zijn overjas aan,

maar toen zij de brede stoep van het hotel zouden afgaan, legde hij een hand op de arm van Raffles en zei:

— Nog een enkele vraag: Zal men ons toestaan om het lijk te gaan zien.

— Zonder enige twijfel. De Morgue is een openbare instelling. Het gebouw-tje wordt bewaakt door een politieagent, maar iedereen mag er in en uitlopen. Het voorschrift luidt, dat een lijk na de herkenning door de verwanten nog twaalf uur moet blijven liggen.

Zij stonden in de warme lentezon, die neerstraalde uit een onbewolkte hemel, en stapten op een der stations van de Metro toe.

Binnen een kwartier had dit ondergrondse voertuig hen met veel lawaai naar het station bij het Stadhuis gebracht. Zij stapten daar uit en behoefden nu alleen maar de Pont d'Arcole over te gaan, die leidde naar het even oude Ile de la Cité, het « Stadseiland » waarop zich de beroemde Notre Dame verheft.

Vlak daarbij, niet ver van dit bekende kerkgebouw en op geringe afstand van het water, van de Seine, die haar gele golfjes traag voortstuwt, verheft zich het lage stenen gebouw-tje, dat nog altijd achter zijn sombere muren daar de ongelukkigen herbergt, die de dood hebben gezocht en gevonden in de rivier, of in sommige gevallen, bij ongeluk in een donkere, stormachtige nacht te water zijn geraakt.

Hier liggen de lijken gedurende de voorgeschreven tijd op een hellend vlak van graniet, naast elkander, zo goed als geheel naakt, terwijl dag en nacht, een straal ijskoud water langs hun ledematen spoelt, die verstijfd zijn in de dood.

Een smalle gang voert langs de grote ruiten, met de afschuwelijke uitstalling daarachter, en zij die een bloedverwant missen, komen daar stil en huiverig binnen, en zoeken met angstige blikken en witte gezichten tussen die stille doden, waarvan er velen afschuwelijk verminkt zijn, door voorbijvarende schepen. Anderen daarentegen liggen zo schoon en rustig als marmeren beelden, met een glimlach om de lippen, en de handen over de borst gevouwen.

Er hangt altijd een soort van groenachtige schemering, en een ijzige stilte omgeeft er de bezoeker, ook op de warmste dagen.

Het was naar dit huysje, waar Raffles en Brand hun schreden richtten. Nog slechts één uur en het lijk van Keystone zou worden verwijderd.

Nu stonden zij binnen. Zij hadden slechts enkele woorden gewisseld met de agent, die naast de toegangsdeur op zijn stoel zat en een krant zat te lezen.

Veel nieuwsgierigen waren er ditmaal niet. De oogst van de dood was ditmaal schraal geweest, slechts vier lijken, waaronder dat van een nog jonge vrouw, die daar scheen te slapen, bevonden zich achter de groenachtige ruiten.

En dit moest Keystone zijn, de man die het dichtst bij de uitgang lag. Inderdaad moest men sterke zenuwen hebben, om de aanblik te verdragen van 't sterk gehavende gezicht. Het was volkomen onherkenbaar geworden.

De kleren van de dode hingen aan een haak boven zijn hoofd. Ja, dit was het colbert van fijne bruine stof, waarvan gesproken werd in het bericht, dat Brand had gelezen. En daar, op een plankje, lagen de zegelring, de zwarte portefeuille, de verbleekte rekeningen. Er stond een witte kaart naast, bedrukt met het gewone formulier van de politie, en waarin werd gezegd, dat die voorwerpen vermoedelijk toebehoorden aan Bernard Keystone uit Londen.

Raffles ging dicht voor de ruit staan en keek een ogenblik aandachtig naar 't roerloze lichaam, vlak voor hem.

Even daarna vatte hij Brand onder de arm en voerde hem weg uit het naargeestig verblijf. Zodra zij weer in de zon stonden, omgeven door de oude huizen van het eiland, dat daar als een reusachtig schip in de Seine drijft, zei hij, met een vreemde glimlach om de lippen:

— Het is zoals ik vermoedde, Charles, het is Keystone niet.

— Hij is het niet? herhaalde Brand verbluft. Waaruit maak je dat op, als ik vragen mag. Hoe kun je met zoveel zekerheid spreken?

— Dat zal ik je in enkele woorden ver-

tellen. Je weet, dat ik over mijn tweegevechten niet gaarne spreek. Ditmaal moet ik een uitzondering maken. Het is omstreeks drie jaren geleden dat ik met de bewuste Mr. Bernard Keystone de degen heb gekruist. Ik heb je dat nooit verteld, vond het de moeite niet waard. Het was in de tijd, toen je ernstig ziek in het ziekenhuis verpleegd werd. De zaak waar het om ging, och wat doet het er toe, de schurk had zich schandelijk misdragen tegenover een vrouw, ik vroeg hem daarvoor rekenschap en hij was zo onbeschaamd, mij uit te dagen. Ik had hem kunnen doden, als ik gewild had, maar ik vergenoegde mij ermee, hem een duchtige prik onder de rechter oksel toe te dienen. Het bleek naderhand, dat het staal van mijn degen minstens een paar duim in zijn borst was gedrongen. Welnu, zulk een wond vertoont nog jaren later een duidelijk litteken. Bij het lijk op die afschuwelijke toonbank van graniet, was op die plek zelfs geen schrammetje te bespeuren. Ik wist het trouwens wel vooruit; Keystone is er de man niet naar, om op die wijze een eind aan zijn leven te maken.

— Maar waarom dan die afzichtelijke vertoning? Waarom die macabere comédie?

— Wel, Charles, de verklaring is heel eenvoudig. Hij wilde zich natuurlijk voor dood laten doorgaan, om ongehinderd en in volkomen vrijheid van het gestolen geld te kunnen profiteren. Het is waarschijnlijk zijn bedoeling zo spoedig mogelijk naar Zuid-Amerika te vertrekken.

— Maar waantoe zoveel omslag? Frankrijk had hem immers toch niet uitgeleverd?

— Dat is zo, maar hij had dan ook nooit meer naar Engeland kunnen terugkeren. Daarenboven, het is niet onmogelijk, dat hij nog voor iets heel anders bevreesd was, dan alleen voor de politie. Een dergelijk man moet zich verbitterde vijanden hebben gemaakt. Ik kan mij voorstellen, dat hij zich voor hen heeft willen beveiligen. In ieder geval: er heeft een verwisseling plaats gehad, want ik weet met volstrekte zekerheid,

dat die man daar in de Morgue Keystone niet is.

— Maar, als hij een ander voor hem heeft willen laten doorgaan, hoe kwam hij dan aan het lijk?

— Nu komen wij op een ander terrein. Dat is meer dan ik je kan zeggen. Ik geloof echter wel te kunnen verzekeren, dat hij dat alles onmogelijk alleen kan hebben gedaan. Hij moet, zeker tegen zijn zin, de hulp van medeplichtigen hebben ingeroepen. En die kunnen het hem misschien nog lastig genoeg maken. Er zijn nog donkere punten, Charles, maar ik geloof toch niet ver mis te zijn, als ik zeg dat het zich ongeveer als volgt heeft toegedragen: Keystone moet hier in Parijs goed bekend zijn geweest; dat kan niet anders, anders had hij niet binnen twee of drie dagen de nodige handlangers kunnen vinden. Die heeft hij dik moeten betalen, en zij hebben het eerste het beste verminkte lijk, dat zij in de Seine drijvende vonden, voor deze walgelijke co-

medie gebruikt. Keystone heeft zich natuurlijk zoveel mogelijk achteraf gehouden en nu zal hij wel rondlopen met geverfd haar, een vals baardje, een blauwe bril, kortom, het gehele arsenaal van de amateur-detective. En omdat hij, zoals je zegt, niet behoefde te vrezen voor een uitzetting, kom ik tot de slotsom, dat hij zeer machtige en gevaarlijke vijanden moet hebben gehad, voor wie hij zich op deze wijze in veiligheid heeft willen brengen. Brand, ik geloof dat ons een zeer belangwekkende tijd te wachten staat.

— Hoe zo? Gaan wij dan niet aanstonds terug?

— Ik denk er niet over. Nu natuurlijk minder dan ooit. Er is niets zo opwindend, amice als de strijd aan te binden met een man, die eens heel erg slim denkt te zijn geweest. En ik moet erkennen, het was niet van slimheid ontbloot, hij heeft alleen maar niet aan het noodlottige litteken gedacht.

HOOFDSTUK III

IN DE SLOPPEN VAN PARLIS

Nog diezelfde dag werd het gehele apparaat, waarover Raffles te beschikken had, ook te Parijs, in werking gesteld tot het bereiken van het beoogde doel.

Wel hield hij zijn kamer in het Hotel de l'Esplanade aan, maar tegelijker tijd liet hij door Brand en Henderson de verdieping gelijkvloers van het kleine oude huis in orde maken, dat hij een paar jaren tevoren dicht bij de oude stadsgrens en als het ware aan de voet van de daar ter plaatse nog niet gesloopte stadswallen had gekocht.

Het was een smal, achter in een tuin staand huis, van slechts twee verdiepingen die beide waren verhuurd aan een generaal in ruste, een zonderling, die zich van de wereld had terug getrokken, en daar afgezonderd leefde in gezelschap van een huishoudster, ouder nog dan hij, en zijn trouwe oppasser, die hem nooit had willen verlaten.

En het waren wel ideale huurders, in die zin, dat Raffles nauwelijks iets bemerkte van hun bestaan. De huur werd ieder half jaar geregeld betaald aan een zaakwaarnemer van Raffles in Londen en hij zelf had zijn huurder nooit van aangezicht tot aangezicht gezien.

Het was dit oude, kleine en afgezonderd liggende huis, hetwelk Raffles dacht te kunnen gebruiken als een soort van uitvalspoort, om van daar de vijand te bestoken.

Reeds eender had hij omstreeks een week achtereen gelijkvloers gewoond voor een gelijksoortig doel en toen nauwelijks een glimp van de oude generaal of van zijn huisgenoten te zien gekregen.

Spoedig werd daar alles heengebracht, wat wellicht nodig zou kunnen

zijn, en deels verborgen in een geheime bergplaats.

Nog zelfde namiddag trokken Brand en Henderson erop uit, om een auto te huren of desnoods te kopen, want Raffles zou het niet zonder wagen kunnen stellen.

Twee uren later stond er reeds een goede wagen in de oude ongebruikte stal, die tot garage was ingericht.

Raffles had intussen reeds een voorlopig onderzoek ingesteld, in de duistere slopjes van de wijk van La Vilette, waar de lieden wonen, waaruit waarschijnlijk wel de helpers van Keystone zouden zijn gerecruteerd.

Hij ontdekte echter niets bijzonders, en na de lunch begaf hij zich, weer alleen, naar de ligplaats van de grote aak, waarvan de kapitein de akelige vondst had gedaan.

Deze man bleek een dikke Duitser te zijn, die met zijn rijnaak door bijna geheel Europa trok, en die niet veel nieuws wist te vertellen.

Neen, hij had volstrekt geen verdachte personen op de oever gezien, en ook geen vaartuig, dat in het bijzonder zijn aandacht had getrokken.

Toch vermoedde Raffles, dat de helpers van Keystone in de buurt moesten zijn geweest.

Waarschijnlijk was het lijk pas kort te voren over boord gegooid, en had zeker wel niet langer dan een uur rondgedreven.

En natuurlijk moesten de schavuiten er voor zorgen, dat het lijk niet ontijdig zonk, daar er Keystone zeer veel aan gelegen moest zijn, dat hij zo gauw mogelijk voor dood werd gehouden.

Maar Raffles was er de man niet naar, om hij de eerste teleurstelling met een

onderzoek op te houden.

Onmiddellijk begon hij met zijn nasporingen.

Aan weerszijden van de Seine lagen er langs de oever een aantal vrachtschepen, afkomstig uit Zwitserland, Nederland, en België. Systematisch begon Raffles de kapiteins en de opvarenden te ondervragen.

Er was reeds een uur verlopen, zonder dat hem dit iets opleverde, maar hij bleef geduldig verder gaan, van schip op schip stappend, totdat hij eindelijk, bijna onder de boog van de eeuwen oude brug iets te horen kreeg, dat wellicht van meer waarde zou kunnen zijn.

Hij raakte daar in gesprek met een jonge Belg, die de nacht tevoren aan wal had gepassagierd, en omstreeks een uur of elf aan boord was teruggekeerd.

Het was daar ter plaatse erg donker en hij had enige moeite gehad de loopplank te vinden.

Daar hij niet geheel en al nuchter was en voor een misstap vreesde, was hij op een vrij zonderlinge, maar verstandige wijze over de plank gegaan, door zich op zijn buik te leggen en zo aan boord te kruipen.

Hij was ongeveer halverwege, toen hij, aan zijn rechterhand, ter hoogte van de brugboog iets meende te zien bewegen, en het zwakke schijnsel van een verre straatlantaarn weerspiegeld meende te zien in het ijzer van een roeiklamp.

Aanvankelijk meende hij, dat het arme zwervers waren, waarvan er in een stad als Parijs duizenden zijn, die des nachts een schuilplaats zoeken onder een van de dozijnen bruggen. Hij bedacht echter dadelijk, dat die maar hoogst zelden van een roeiboot gebruik maken. De lieden, die daar bezig waren, verkeerden blijkbaar in de mening dat alles aan boord van de gemeerde schepen in rust was, en dat niemand hen zag.

Hij meende te zien hoe twee mannen een langwerpige voorwerp van onder de brug te voorschijn haalden, waar het stikdonker was, en dat behoedzaam in de kleine roeiboot legden. Hij zag ook de gestalte van een nog jonge vrouw, te oordelen naar de korte rokjes en het op-

vallende van haar onbedekt haar.

Er klonk 'n zachte onderdrukte vloek, toen stak het roeibootje van wal en verdween bijna onmiddellijk in de duisternis, terwijl de jonge vrouw achterbleef en langzaam de stenen trap beklom naast de brug. Hij kon haar nog zien, terwijl zij behoedzaam uitkijkend, langzaam de brug opging, en halverwege over de stenen balustrade bleef turen.

Op het water zelf was bijna niets meer te onderscheiden. Het was niet alleen zeer donker, maar boven de Seine hing een dichte nevel, die het uitzicht nog bemoeilijkte. Wel hoorde hij, omstreeks vijf minuten later een zachte plomb, en dadelijk daarop snelle, onregelmatige riemslagen, die vlug nader kwamen.

Het roeibootje raakte de stenen beschoeiing, en zonder zich de tijd te gunnen, het vast te leggen sprongen twee mannen aan wal en liepen weg, zo snel zij maar konden.

De jonge matroos, vrij wel ontnuchterd wachtte nog een ogenblik, ging toen een kijkje nemen, en bemerkte tot zijn verbazing en ergernis, dat de roeiboot hun eigen vlet was, waarvan de kerels ongevraagd gebruik hadden gemaakt. Er lag niets meer in.

Voor Raffles had de mededeling enkel deze waarde, dat al zijn vermoedens werden bevestigd, en dat er bij de onderneming een vrouw aanwezig was geweest, die opvallend blond haar had. Het was wel weinig, maar liet was toch iets.

Bij het verder vragen vernam hij nog een bijzonderheid, die misschien van groot nut kon zijn: de blonde vrouw hinkte een weinig, alsof zij haar voet verstuit had, en dat was zelfs in het donker zichtbaar geweest.

De twee mannen, die het zaakje hadden opgeknapt, waren beiden groot en stevig gebouwd. Wat er in het pak zat; daarnaar had hij alleen maar kunnen raden.

Maar Raffles wist het wel.

Dat pak had natuurlijk het verminkte lijk van die onbekende bevat, die men, na zijn dood de rol van Keystone had doen spelen.

Gewapend met deze wetenschap keerde Raffles zo spoedig hij kon, terug naar het kleine huis bij de wallen en ging het binnen aan de achterzijde, door de kleine tuindeur, dat wil zeggen op een plek, waar zich nooit een levende ziel vertoonde.

Hij vond Brand verdiept in de bestudering van een der laatste uitgegeven plattegronden van Parijs, en de jonge man ontving hem met de uitroep:

— Deze stad schijnt zich, sedert wij hier voor het laatst waren, nog aanzienlijk te hebben uitgebreid.

— Zeer juist opgemerkt, Charles, en, helaas, niet altijd tot haar voordeel. Er verdwijnen maar al te veel oude huizen en mooie hoekjes die een beter lot verdiend hadden.

— Ik heb deze kaart zoëven gekocht, omdat zij ons misschien van nut kan zijn. Heb je iets ontdekt?

— Zeker, en meer, dan ik had durven hopen, amice.

In korte woorden deelde Raffles zijn vriend mee hoe hij de namiddag besteed had en wat zijn onderzoek hem had opgeleverd.

Brand had aandachtig geluisterd en zei, toen Raffles zweeg:

— Het bevestigt inderdaad alles, wat je vermoedde. En wat denk je nu te doen?

— Wel, ik wil proberen die blonde vrouw terug te vinden, die een weinig kreupel is.

— Dat zal moeilijk genoeg zijn, in een miljoenenstad als deze.

— Dat is zo, maar wij zullen er de tijd voor nemen.

— Maar de tijd zal onze vijand zijn. Want nu Keystone zich veilig waant, zal hij wel met de eerste de beste boot vertrekken.

— En ik denk juist, dat zijn gevoel van zekerheid hem wat onvoorzichtig zal maken, hernam Raffles. Parijs is een stad, die een grote aantrekkingskracht moet uitoefenen op een man als hij.

— Maar hij zal zich toch niet in het publiek vertonen, hij loopt hier toch de kans, honderden Engelsen te ontmoeten, die voor zaken of voor hun geno-

gen naar de lichtstad zijn gekomen en hem kennen.

— O, maar hij zal zich stellig hebben vermomd, riep Raffles uit. Ik zei al, dat dit juist een van die dwaasheden is, welke de leek vroeg of laat moet bezuren, en meestal vroeg. Want de kunst van zich te vermommen is moeilijk en de leek, doet het meestal zo onhandig, dat zijn vermomming dadelijk in het oog moet lopen. Dit staat echter voor mij vast: hij heeft zijn uiterlijk veranderd, omdat hij wel moet inzien, dat het niet voldoende is, in de Seine te verdrinken. Aan dubbelgangers geloofd de politie niet zo gauw.

— Ons eerstvolgend plan is dus...?

— Om nog vanavond donker Parijs een bezoek te brengen. Slagen wij vannacht niet, dan beginnen wij morgen opnieuw. Overdag kunnen wij rusten, en 's nachts kunnen wij werken, aldus het voorbeeld volgend van de apachen en het nachtelijk gespuis.

— En hoe zullen wij ons voordoen? Wij zullen toch niet als fatsoenlijke Engelse toeristen van kroeg tot kroeg trekken?

— Wij zouden het kunnen proberen, maar waarschijnlijk zou er binnen een paar uur nogal hardhandig een einde zijn gemaakt aan al onze bemoeiingen door middel van een scherp mes of een ploertendoder. Neen, zo dwaas zullen wij niet zijn, amice. Het beste is, dat wij ons voordoen als zeelui. Er liggen op het ogenblik veel vreemde vrachtschepen in de Seine. Het kan dus niet opvallen, dat er een paar Engelse varenslieden wat passagieren. In ieder geval zullen wij ons op die manier wel beveiligen tegen dieven en zakkenrollers. Wij zullen bovendien Henderson meenemen, en dan moeten het al heel brutale kerels zijn, die ons durven aanvallen. Onze taal zal de Engelse zijn en het is niet nodig, te laten merken, dat wij het Frans volkomen meester zijn. En nu zullen wij eens zien, wat onze brave reus ons voor ons middagmaal denkt op te dissen.

Henderson bleek goed zijn best te hebben gedaan. Het was duidelijk dat hij zijn kokstalenten nog niet had verloren.

Er kwam een stuk voortreffelijk ge-

braden rundvlees op tafel, groente en een groot stuk van het bekende, Franse luxebrood.

Het was inderdaad het toppunt van eenvoud, maar 't was voedzaam en smakelijk, want Henderson was van de ouderwetse goede school, en wist hoe men een stuk gebrad moet behandelen. Wat oude kaas en enkele vruchten als dessert, en de maaltijd was geëindigd.

Henderson had er aan deel genomen, ondanks zijn protest, want hij beschouwde dit als een plezierreis, maar toen hij na het afruimen van de tafel weer binnen kwam, begon Raffles op ernstige toon.

— Luister eens, James, je zult ons vannacht vergezellen op een tocht, die misschien gevaren kan opleveren. Wij zullen Engelse zeelui voorstellen, behorende tot de bemanning van een aak. Zet je ogen en je oren goed open, en bewaar onder alle omstandigheden je kalmte.

In het kort zette Raffles uiteen, wat het eigenlijke doel was van zijn reis naar de Franse hoofdstad, en deelde hem ook zijn ontdekking mede van die namiddag.

De reus had aandachtig geluisterd, en zei, toen Raffles zweeg:

— Dat is een heel lelijk zaakje, mylord, als u het mij vraagt. Heb ik het wel, dan moet er dus worden uitgekeken naar een blondine die een beetje kreupel loopt.

Raffles knikte lachend, maar Brand zei:

— Ik had die vraag al eerder willen stellen: wat hebben wij er eigenlijk aan, of wij die vrouw en haar twee vrienden vinden? Je denkt toch niet, dat zij weten, waar Keystone zich ergens ophoudt?

— Ik denk integendeel dat zij dat wel degelijk weten, Charles, antwoordde Raffles nadenkend. Keystone gelooft misschien, dat hij van het drietal af is, nadat hij hun een behoorlijk bedrag voor hun diensten heeft betaald. Maar daar zullen zij een andere opvatting van hebben. Als zij niet al te dom zijn, moeten zij toch inzien, dat zij hier een ~~malloketje~~ ~~om zo te zeggen~~, onder

het bereik van hun hand hebben, waar nog wel wat meer van te halen valt. Zij zullen hem het mes op de keel zetten.

— Maar daarvoor moeten zij weten, waar hij is, wierp Brand tegen. Keystone is ook geen domoor, en zal zich wel dadelijk hebben teruggetrokken.

— Niet zo snel, Charles, of zijn handlangers zullen wel gelegenheid hebben gevonden, hem iemand na te sturen, die goed moest uitkijken, waar hij bleef. Ik durf er alles onder verwedden, dat zij weten, waar hij is.

Een ogenblik daarna was de ruime kast ontsloten; allerlei kleren kwamen te voorschijn, en de drie mannen staken zich in een costuum, dat wat beter paste bij het uiterlijk, dat zij nu gingen aannemen. Want een paar vegen met zwarte en bruine kleurstof, de vijf vingers wat door het haar gehaald, en zij waren geen elegante Engelsen meer, maar ruwe zeebonken, die niet al te veel om hun uiterlijk gaven.

Zij doofden alle lichten, sloten alle deuren af, na het kleine kistje met de reiscreditbrieven en het geld zorgvuldig te hebben verborgen, en verlieten toen het huis aan de achterzijde door de kleine tuindeur.

Er was nog een uitweg. Dat was de onderaardse gang, die voerde van de geheime kelder, onder de oude stadswallen door, naar wat er nog over was van een oud klooster, waarvan niet meer overleind stond dan een paar muurresten. Maar ditmaal zouden zij die sluipweg niet gebruiken, daar zij een andere richting moesten inslaan.

Zij volgden enige tijd het duistere achterstraatje, zeer spaarzaam verlicht door een eenzame straatlantaarn, totdat zij de Rue Davout bereikten. Niet ver van die straat begint de lijn van de Metro, die naar het hart van de stad voert. Zij daalden de trappen van het station af, en een kwartier later verlieten zij het ondergrondse voertuig weer op de Place du Palais Royal op nauwelijks vijf minuten gaans van de brug, die zulk een grote rol speelde in het geheimzinnige drama, waarvan Raffles de draden bij toeval had ontdekt.

HOOFDSTUK IV

DE KREUPELE BLONDINE

Parijs kent enige plaatsen van vermaak, die als het ware een officieel tintje hebben en die iedere vreemdeling het zich ten plicht stelt, te gaan bezoeken, al ervaart hij daarbij wel eens grote teleurstellingen.

Daar is om te beginnen de « Folies Bergères », het wereldbekende variété, verder niet minder dan de « Moulin Rouge », waar indertijd Josefine Baker haar triomfen vierde, dan de iets minder bekende « Moulin de la Galette » en ten slotte de grote dansgelegenheden, waarvan het « Bal Tabarin » zeker wel aan de spits gaat.

Op Montmartre vindt men « De dode Rat », « de Hemel », « de Hel » en « Het Niets ». Dit zijn merendeels inrichtingen, die uitsluitend voor de onnozele buitenman bestemd zijn, die teruggekeerd in zijn geboortedorp nog maanden lang kan vertellen van al de gruwelijkheden en het wonderbare, dat hij daar beleefde.

Raffles nu bezocht met zijn beide metgezellen deze gelegenheden op een rijtje, tenminste voor zover men hen toeliet in hun simpele kleren, en met hun gezichten en handen, die verre van schoon waren.

Het was reeds ver over middernacht, en zij hadden nog niets gevonden, dat hun aandacht trok, toen zij langs de Boulevard Clichy liepen, en reeds op het punt stonden, voor die avond het onderzoek te staken. Maar een schitterend licht op een honderdtal passen trok hun aandacht.

Het bleek een grote ster te zijn, sa-

mengesteld uit elektrische lampen en opgehangen boven de ingang van een nieuwe nachtclub, die pas kort geleden was geopend.

Het was het beroemde « Lido » een combinatie van weelderig zwembad, en echt zand, bespoeld door echte golven, die hun ontstaan te danken hadden aan een vernuftige machinerie, welke de golfslag teweeg bracht, van een danszaal, en van een restaurant, waar men de fijnste schotels en de duurste wijnen kon krijgen.

Men vertelde dat de inrichting bijna vijftig miljoen francs had gekost, maar de eigenaars behoeften geen spijt te hebben van hun onderneming, want het bezoek was zeer druk.

In de onderaardse badplaats, met haar nagemaakte, diep blauwe Italiaanse hemel, de palmen, het stukje Middellandse zee en het goudgeel strand heerste altijd een gelijkmatige, warme temperatuur, men kon zich na het bad laten masseren, en dan, opnieuw gesterkt, met de lift naar de danszaal gaan, om vervolgens te souperen en dan weer van voren af aan te beginnen, zolang het lichaam het maar uithield.

— Wij zullen hier nog eens binnengaan, en het zal onze laatste ankerplaats zijn, voor deze nacht, lui, zei Raffles zacht, toen de drie mannen bleven staan voor de monumentale ingang, met zijn overdaad van rood en wit marmer, zijn ornamenten van gedreven koper, en prachtig uitgedoste portier.

Met deze deurwachter kregen zij het

gerde pertinent, de drie varengasten binnen te laten. Hij zei, dat hij er niet aan dacht, dat zij moesten ophoepelen, en begon toen in een zonderling Engels te verklaren, dat hun uiterlijk het onmogelijk maakte, hen toe te laten tot het heiligdom, zelfs als zij geld genoeg hadden, om de peperdure verteringen te kunnen betalen.

Raffles dacht er niet aan, aan te dringen, daar hij volstrekt niet gesteld was op een nachtelijke twist, die hem maar in moeilijkheden zou kunnen brengen, en hij had Brand al een wenk gegeven, toen hij plotseling diens arm greep en hem een weinig terzijde trok, buiten de straling van het felle licht.

Een ogenblik te voren was er een taxi komen aanrijden, waaruit een heer gestapt was, op de voet gevolgd door een opvallend mooie jonge vrouw, rijzig en slank, voor wie de portier reeds buigend als een knipmes, de deur opende, toen haar begeleider nog met de chauffeur afrekende.

Onmiddellijk achter deze auto was een tweede komen aanrijden, die op een afstand van een meter of tien stopte.

De heer van de eerste taxi was nauwelijks binnen gegaan, zijn dame achterna, of het portier van de tweede wagen werd geopend, en een vrouw stapte eruit, die fluisterend even met de chauffeur sprak en toen haastig op de portier toeliep.

De drie mannen hadden elkander een snelle blik toegeworpen.

Deze vrouw was blootshoofds, het prachtige, blonde haar was opmerkelijk door zijn gouden glans, en zij trok een weinig met het linkerbeen. Zij was niet bepaald kreupel, maar hinkte een weinig, omdat zij waarschijnlijk was gevallen: misschien had zij een enkel verstuikt.

Nu scheen het «Lido» een merkwaardige inrichting te zijn, want de portier scheen niet het minste bezwaar te maken om deze jonge vrouw binnen te laten, ofschoon ook zij, wat haar uiterlijk betreft, bezwaarlijk aanspraak kon maken op de naam van dame.

Zij was heel eenvoudig gekleed, in het zwart, met zeer korte rokken, en een soort sjaal over de arm. Zij was heel mooi, en schoonheid scheen daar op die

plaats van vermaak gelijk gesteld te worden met rijkdom en fraaie kleren.

Het volgende ogenblik was de knappe blondine verdwenen.

Ook de eerste taxi reed weg.

De tweede evenwel bleef staan, waar de chauffeur de wagen geparkeerd had. Raffles die de arm van Brand niet had losgelaten, fluisterde:

— Dat moet zij geweest zijn.

— Waarom acht je dat zo zeker?

— Omdat hij het was, die uit de eerste taxi stapte.

— Wie Keystone?

— Niemand anders. Hij draagt een blonde pruik, en het is niet eens een heel goed. Zijn donkere ogen staken er daarenboven veel te sterk bij af. Dat komt er van als leken zich op dat gevaarlijk gebied gaan bewegen. Brand, het toeval is ons wel zeer gunstig geweest.

— Inderdaad, drie uren zijn voldoende geweest, om ons op hun spoor te brengen, gaf Brand toe. Intussen kan ik niet inzien, dat wij er veel aan hebben, tenzij wij hier een paar uren blijven wachten, want die fraaie portier zal ons stellig niet binnen laten.

— Ons alle drie niet, maar mij alleen waarschijnlijk wel, hernam Raffles. Vooral wanneer ik de sleutel gebruik, die bijna alle poorten kan openen: geld.

— Zal dat geen argwaan wekken?

— Waarom? Een zeeman heeft dikwijls heel wat geld te verteren. Ik zal hem beloven, dat ik me een beetje achteraf zal houden, en dadelijk mijn gezicht zal gaan wassen in het toilet.

— Hoelang denk je weg te blijven?

— Dat is onmogelijk te zeggen. Maar hier tegenover is een klein café'tje. Blijf daar op me wachten.

Brand had Henderson reeds onder de arm genomen, toen hij zich nogmaals tot Raffles wendde met de vraag:

— Moet ik niet voor een auto zorgen?

— Dat zou inderdaad niet kwaad zijn. Er moet een garage op de hoek van de Rue Lepic zijn, waar die groene lantaarn uithangt.

Hij knikte Brand nog eens toe, en begaf zich toen stoutmoedig naar de indrukwekkende portier, en Brand zag hem

even met de man onderhandelen, een geldstuk scheen snel van eigenaar te wisselen en het had blijkbaar het gewenste gevolg, want het volgende ogenblik was Raffles naar binnen en uit het gezicht verdwenen.

Raffles verloor geen tijd met het beloofde reinigingsproces, maar richtte zijn schreden aanstonds naar de danszaal, die aan drie der vier wanden een soort verhoging had, waarop het publiek aan tafeltjes gezeten was en van waar men naar het dansen kon kijken.

Aha de kleine comédie schijnt al in volle gang te zijn, mompelde Raffles voor zich heen, zodra hij Keystone in het oog had gekregen, die aan een der weinig nog onbezette tafeltjes met zijn dame had plaats genomen, terwijl de blondine niet zonder moeite zich een weg baande in zijn richting.

— Het is duidelijk, dat zijn handlangers hem geen ogenblik uit het oog hebben verloren van het tijdstip af, dat hij hen betaalde voor hun nachtelijke diensten. Dat komt er van, als men zich overlevert aan de genade van dat gespuis. Keystone had er natuurlijk op gerekend, dat het geval zou zijn afgelopen met het betalen van zijn medeplichtigen. Zij zullen nu als hyena's om hem blijven heendraaien, totdat hij gelegenheid vindt, hen te ontsnappen, maar ik betwijfel, of hem dat zal lukken.

Raffles was zelf zo dicht mogelijk naderbij gekomen, waar hij zich zoveel hij kon op de achtergrond hield.

De blonde vrouw was nu nog slechts door een paar tafeltjes gescheiden van haar slachtoffer, en Keystone had haar zo juist in het oog gekregen.

Van de plaats, waar hij stond, kon Raffles duidelijk zien, dat hij een beweging van schrik en woede maakte.

Toen draalde hij zijn rug toe aan de blondine, die hem een wenk had gegeven.

Ja, als je er maar zo afkwam, mompelde Raffles spottend voor zich heen. Maar afpersers plegen taal te zijn, en vol te houden dat zul je tot je nadeel merken.

Raffles had goed gezien. De blonde vrouw liet zich volstrekt niet afschrik-

ken door het onbeschofte gebaar van Keystone, maar wandelde rustig naar zijn tafeltje met een sigaret tussen de lippen, en wisselde een van die veelzeggende blikken met de opgedirkte mooie vrouw, die in het gezelschap van Keystone was.

Toen begon zij met Keystone te spreken, maar het was onmogelijk te horen, wat zij zei, want zij stond half met haar rug naar Raffles toe, zodat deze het evenmin aan de beweging van haar lippen kon zien.

Maar niettemin bleek de strekking van haar gesprek al heel gauw. Zij moest zeker haar woorden goed gekozen hebben, want Keystone stond met een verstoord en vertrokken gezicht op, en zei een paar woorden tot zijn metgezellin, die nijdig de schouders ophaalde, en zich op de geverfde lippen beet, en verwijderde zich toen met de vrouw die hem was komen weghalen, heel wat minder zeker van zich zelf, dan zoëven, en schuwe blikken om zich heen werpend, als om zich te overtuigen, dat niemand hem zag in gezelschap van die mooie blondine in haar eenvoudige zwarte jurk, en die een weinig hinkte.

Onmiddellijk begon Raffles het tweetal op een veilige afstand en ongemerkt te volgen.

In de vestibule bleven zij een ogenblik staan, tot het voeren van een kort, fluisterend gesprek.

Raffles liep zo dicht mogelijk langs hen heen, maar kon niets anders opvangen dan alleen maar de naam van de vrouw. Keystone had gezegd:

— Ik verzeker je, Madeleine...

De rest was voor Raffles verloren gegaan.

Het was duidelijk dat Keystone zeer opgewonden was, en woedend. Zijn gezicht was zeer bleek, en in zijn ogen lag een onheilspellende, ja bijna moorddadige uitdrukking.

Ja, je zou haar graag de keel willen dichtknijpen, smeerlap, dacht Raffles. Het is een lelijke tegenvaller voor je en je weet volstrekt niet, hoe ver die schurken wel denken te gaan. Je hebt er ook niet op gerekend, dat die Madeleine je dadelijk herkend heeft, ondanks

je vermomming. Maar laat eens zien, wat zij nu gaan doen?

Keystone had Madeleine onder de arm genomen en voerde haar nu snel door de draaideur naar buiten.

Het bleek dat de taxi die haar gebracht had, nog altijd op dezelfde plaats naast het trottoir geparkeerd stond.

Madeleine en Keystone liepen, zacht, maar opgewonden pratend, op die taxi toe, en daar Raffles vreesde, dat zij erin zouden stappen, stak hij haastig de straat over en naar het kroegje, waarin Brand en Henderson hem zouden wachten.

Brand stond reeds op de drempel, en kwam Raffles haastig tegemoet:

— Ik heb hem naar buiten zien komen, zei hij. Is er iets gaande?

— Ik denk dat de bom dadelijk barst, wij moeten hen na. Heb je een auto?

Brand knikte in de richting van een gesloten wagen, die een huis verder geparkeerd stond, met Henderson reeds achter het stuurwiel, slechts zichtbaar als een vormeloze massa, want hij had het hoofd diep in de schouders getrokken en de kraag van zijn jekker opgezet.

— Gauw dan maar, zei Raffles. Zij staan nu nog bij de taxi te praten, maar kunnen ieder ogenblik instappen. Wij moeten weten waar zij blijven.

Zij liepen snel naar de auto, en Raffles, die Parijs heel wat beter kende dan Henderson, nam de plaats achter het stuurwiel in.

Zij waren juist bijtijds, want inderdaad was Keystone in de taxi gestapt, na enige tijd te hebben staan praten met een man, die daar binnen zat, en die zeker niemand anders kon zijn, dan een van de twee handlangers, die het lijk van de onbekende in de kleren van Keystone gestoken, in het water van de Seine hadden doen glijden.

Het volgende ogenblik was de achtervolging begonnen.

— Zij zullen hem toch niet in die taxi te lijf durven gaan, vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Dat komt mij heel onwaarschijnlijk voor, Charles; dan zouden zij immers de kip met de gouden eieren slachten. Het is natuurlijk geen wonder, want,

dat hij zijn hele, gestolen fortuin in een binnenzak bij zich draagt. Dat weten zij ook drommels goed.

— Maar waartoe dient dan die rit?

— Ik weet het niet. Misschien heeft hij een uitvlucht verzonnen, tijd willen winnen en gezegd, dat hij een chequeboek moet halen, of iets dergelijks. Neen, ik geloof niet, dat hij onmiddellijk gevaar loopt. Zij zullen zich aan hem vastklampen als bloedzuigers, en hem niet loslaten, voor zij hem hebben uitgezogen.

— Maar hij is een laffe dwaas, als hij toegeeft, riep Brand uit. Wat kan hem helemaal gebeuren, als hij bekend wordt? Hij heeft alleen maar te zorgen dat hij bijtijds onderduikt.

— Neen, amice, zo gemakkelijk gaat het niet. Stond hij toe, dat zijn medeplichtigen de truc verklappen, dan zou al zijn werk ongedaan zijn gemaakt.

— Maar dan krijgt hij slechts een lichte straf wegens voorspiegeling van valse daadzaken, en uitgeleverd zal hij toch niet worden, wierp Brand tegen.

— Dat is dan ook niet zijn grootste vrees geweest, amice, hernam Raffles. De hoofdzaak, waarom hij het deed, is zijn vrees voor een enkele man, die hem bloedige wraak gezworen heeft, daarvan heb ik vast overtuigd. Voor hem wil hij dood zijn, voor hem wil hij onvindbaar zijn.

— Misschien heb je gelijk, zei Brand nadenkend. En wie weet is die man wel hier in de buurt.

— Ook mij zou dit niet verwonderen. Maar stil nu eens, ik geloof dat de chauffeur van de taxi al aanstalten maakt om te stoppen. Zou dat misschien zijn hotel zijn daarginds?

Brand keek naar buiten en poogde te onderscheiden, waar zij zich ergens bevonden. Links zag hij een lage muur, waarboven het donkere loof van bomen en struiken, en rechts een winkelgalerij met eindeloze bogen.

De reusachtige tuin links moesten de Tuilleries zijn; zij waren dus in de Rue Tivoli.

Een ogenblik later stopte de taxi inderdaad voor de ingang van een eenvoudig onderwets hotel.

HOOFDSTUK V

DE MUREN HEBBEN OREN

Raffles zag hoe twee mannen en daarna Madeleine uit de auto stapten.

Een ervan moest Keystone zijn. Hij was het ook die met de chauffeur afrekende. Daarna reed de taxi weg.

— Je zult hier even op ons moeten wachten, James, ik hoop, dat het niet al te lang zal duren, zei Raffles.

— Ik zal wachten zolang het nodig is, mylord, zei Henderson eenvoudig.

— Mocht ik je nodig hebben, wat echter niet waarschijnlijk is, dan zal ik het bekende sein geven. Denk erom, dat mijn identiteit hier niet mag bekend worden.

— Wat mij betreft, zal die ook niet bekend worden, mylord, verzekerde de reus.

— Goed, zet dan oren en ogen wijd open. Houd vooral de deuren van het hotel in het oog. En let ook goed op of die blonde vrouw, die wij zoëven zagen binnengaan, weer naar buiten komt.

— Als dat zo is, moet ik haar dan volgen mylord?

— Alleen maar, als ze een taxi neemt. Ik geloof echter niet, dat ze alleen zal vertrekken. Is ze in gezelschap van haar metgezellen, dan wacht je rustig af, wat er verder gebeurt.

Raffles stapte uit, doorzocht even zijn zakken, en haalde toen uit een ervan een koperen penning en een bedrukte kaart.

Het waren de identiteitsbewijzen van een Londense detective.

— Dat zal wel voldoende zijn, zei hij tevreden, vatte Brand onder de arm en voerde hem mee het hotel binnen.

Het was een eenvoudig logement, maar

had toch een dertigtal kamers. Natuurlijk had Keystone met opzet dit hotel uitgekozen, teneinde zo weinig mogelijk in het oog te lopen.

In de vestibule was maar juist plaats voor het bureau van de chef de reception, die in dit geval een dame bleek te zijn, die troonde achter een toonbank, voor een bord met sleutels.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, liep Raffles er heen, en zei in het Frans, met opzet met een accent sprekend:

— Lieve dame, ik hoop dat u ons zult willen helpen. Wij zijn van de Londense politie; gij behoeft echter niet te schrikken, want ik denk, dat alles wel met een sisser zal aflopen. Hier is mijn legitimatie.

Raffles liet de penning en de kaart aan de weldoorvoede dame zien, die ze met grote ogen bestudeerde, maar blijkbaar van de Engelse tekst niet veel begreep. Zij kon echter het woord «Scotland Yard» ontcijferen en dat stelde haar gerust.

— Zoëven is hier een van uw gasten gekomen in gezelschap van een blonde dame in het zwart en een tamelijk grote man, met een lichtgrijze overjas, zei Raffles.

— U bedoelt mijnheer Brown?

— Zo, heet hij nu Brown? Dan is hij van naam veranderd. Hij is ook hoogblond met donkere ogen. Mag ik het nummer van zijn kamer weten?

— Hij logeert op Nr 16. Ik hoop maar dat er niets met hem aan de hand is, zei de dame ontsteld.

— Voorlopig nog niet. Wat ik zeggen wil kent gij die blonde vrouw en de an-

dere man?

— Neen, die zag ik zoëven voor het eerst.

— Heeft Brown iets tegen u gezegd?

— Alleen maar, dat een paar bezoekers mee naar zijn kamer zouden gaan, en dat de kelner hem een fles wijn en drie glazen moest brengen.

— Is kamer nr 15 vrij?

— Neen, die is juist een uur geleden besproken.

— Kan ik nr 17 krijgen? Het is maar voor een half uur of zo. Ik zal er echer voor betalen of wij er de gehele nacht doorgebracht hadden.

De corpulente dame bladerde even in haar register, draaide zich op haar kruk om, nam een sleutel van een haak, en stak die Raffles toe met de woorden:

— Ik hoop werkelijk, mijnheer, dat ik er niets verkeers aan doe. Ons hotel heeft nog nooit iets met politie te maken gehad, er logeren bij ons alleen maar heel nette mensen.

— Dikwijls bevestigen de uitzonderingen de regel, madame, riposteerde Raffles, maar ik beloof u dat wij geen opzien zullen verwekken. Apropos, is er een politieposthuis dicht in de buurt?

— Twee huizen in de eerstvolgende dwarsstraat, mijnheer. Om 's hemelswil, u gaat hier toch geen politie binnenhalen?

— Nu u daar zo op tegen zijt, madame, zal ik mijn uiterste best doen, het te voorkomen, zei de gewaande detective, want ik heb er het land aan, een schone dame tot mijn vijandin te maken.

Met dit compliment nam Raffles voorlopig afscheid en liet de mollige dame met haar sleutels en registers in een toestand van vreugde en trots achter.

Op hun weg naar boven, zij hadden iedere hulp afgeslagen, troffen zij geen enkele kelner aan, en dat was maar goed ook, want zo'n behulpzame dienaar zou zich misschien wel wat verbaasd hebben over de gedragingen van de nieuwe gasten, die zo zacht over de gang slopen, dat het volkomen onhoorbaar was.

Voor de deur van nummer 17 bleven zij een ogenblik staan, waarna Raffles de deur met de sleutel opende zonder het minste gerucht te maken, zodat de

tijdelijke bewoners van nr 16 wel buitengewoon goede oren moesten hebben, als zij iets van dat alles hadden vernomen.

Raffles deed de deur spoedig dicht, en keek rond.

Hij bevond zich in een zindelijke, maar heel eenvoudig gemeubileerde hotelkamer, die volstrekt niet afweek van andere kamers in ouderwetse hotels.

Er was slechts één openstaand raam, dat tot aan de vloer reikte, en uitkwam op een smal ijzeren balkon.

Raffles opende het zeer behoedzaam, na zich te hebben overtuigd, dat het balkon nog verder doorliep, en luisterde aandachtig, maar het was hem onmogelijk een woord op te vangen van hetgeen daarnaast gesproken werd.

Raffles ging weer naar binnen en keek opnieuw rond. Toen stapte hij haastig op de schoorsteen toe.

Daar stond een van die kleine openhaarden, waarin houtblokken verbrand kunnen worden, zoals die in oude huizen te Parijs nog vaak worden aange troffen.

Hij strekte zich languit op de vloer uit, en onderzocht vlug de haard. Toen haalde hij een Engelse sleutel te voorschijn uit de tas met instrumenten die hij bij zich had gestoken, draaide een paar moeren los, en kon nu het hele ijzeren haardje naar zich toe trekken.

Door de hitte als er gestookt werd, was de haardmuur sterk aangetast. Steen en kalk waren volkomen verdroogd, en hier en daar waren er gaten in gevallen.

Toen Raffles zich nogmaals bukte, glimlachte hij, hij kon het gesprokene in de aangrenzende kamer nu even duidelijk verstaan, alsof hij zich in het vertrek zelve bevond, ofschoon de drie mensen daarbinnen hun best deden hun stemmen zoveel mogelijk te dempen. Dat hun dit niet zo goed lukte, moest hieraan worden toegeschreven, dat zij allen in een opgewonden stemming verkeerden.

Raffles luisterde een paar seconden en wenkte toen Brand, naast zich te komen neerknielen.

Het eerste wat deze hoorde, was de naam van de nog onbekende man, de

metgezel van Madeleine.

Keystone zei juist, op een toon die van ongeduld en woede trilde:

— Nu zal ik het voor de laatste maal nog eens zeggen. Chambert, je vergist je, als je denkt, dat jullie me nu volkomen in je macht hebt, en dat ik zal blijven dokken, totdat je me kaal hebt geplunderd. Ik blijf er bij, dat ik jullie nog tienduizend francs wil geven, en dan moet het voor goed uit zijn.

Een minachtende mannenstem zei dadelijk daarop:

— Tienduizend francs, dat is ternauwernood tien pond sterling, tegen de huidige koers. Hoe durf je dat aanbieden?

Het bleef een ogenblik stil, en toen vervolgde Chambert met een dreigende klank in zijn stem:

— Ik zal jou eens wat vertellen, Mister Brown. Om te beginnen, is dit zeker je ware naam niet en wij zouden die wel weten uit te vinden, als wij wilden, Madeleine en ik. Maar dat jij grote waarde hechtte aan je gefingeerde dood, dat is wel zeker, anders zou je er niet zoveel voor over hebben gehad. Er zit dus nog iets anders achter. Je bent voor nog méér bang, dan alleen voor de politie. Je hebt iets uitgehaald, daar in Londen, dat je lelijk kan opbreken, wat dat is weten wij niet, maar dat zullen wij ook wel ontdekken. Kort en goed, wij vragen honderd duizend francs, en dan zullen wij je verder met rust laten.

Het bleef een ogenblik stil, en het was duidelijk, dat Keystone over de zaak nadacht.

Uit hetgeen hij daarna zei, zou men moeten kunnen afleiden, dat hij het gemeente bedrag niet al te hoog vond, want hij antwoordde met iets van opgewektheid in zijn stem:

— Het is een groot bedrag, dat zullen jullie zelf moeten erkennen, maar als ik de zekerheid heb, dat ik daarmee voorgoed van jullie af ben, dan zal ik het morgen betalen.

— Morgen? herhaalde Chambert spottend, en er klonk duidelijk wantrouwen in zijn stem. Je betaalt het nog vanavond, nu onmiddellijk, want wij vertrouwen je niet verder, dan wij je

zien.

— Je denkt zeker, voegde Madeleine er aan toe, dat we gek zijn, om ons daarmee te laten afpoelieren, en er dan met de nachttrein vandoor te gaan? Neen, Mister Brown, daar tippelen wij niet in.

— Wij weten drommels goed, hernam Chambert, dat je een cheque kunt uitschrijven, als je zo veel geld niet bij je hebt. Die cheque hoeft maar voor de helft van het bedrag te zijn, de andere helft geef je ons morgen contant, want wij weten, dat je je geld op een bank hebt. Dat heb je zelf vanavond aan Madeleine verteld.

Keystone antwoordde niet, maar het was Raffles en Brand, alsof zij hem konden horen knarsetanden van woede.

Hij moest begrijpen dat hij in de val was gelopen, en nu aanstonds zou moeten kiezen of delen.

Brand en Raffles wisselden een snelle blik.

Zij waren te goed op de hoogte van dergelijke zaken, om niet te weten, dat de bankroutier slechts een gering deel van het gestolen geld op een bank zou hebben gedeponed. Dat was te lastig en te omslachtig voor iemand in zijn omstandigheden, die ieder uur van de dag genoodzaakt kon worden, overhaast de vlucht te nemen.

Neen, Keystone mocht dan een chequeboek hebben, voor het kleine bedrag dat op de bank stond, had hij stellig het leeuwendeel van het gestolen geld ergens verborgen, misschien wel in dezelfde kamer waar nu dat gesprek plaats vond.

Het was weer even stil, en toen klonk opnieuw de stem van de vrouw, zachter nu maar drelgend:

— Vooruit Mister Brown, of hoe je anders mag heten, ik zou nu maar eieren voor mijn geld kiezen. Bedenk dat we je in onze macht hebben. Eén telefoontje en binnen een paar minuten is de politie hier.

— Ik zeg je dat ik voor de politie niet bang ben, gromde Keystone. Maar jullie de eigenlijke daders, zouden een lelijke pijp roken, als ze jullie te pakken kregen.

Dat argument scheen wel enige indruk te maken, want het duurde een poosje voor Chambert zei:

— Wij zouden ons wel uit de voeten weten te maken, Trouwens, je zult wel zo verstandig zijn, om het zover niet te laten komen. Want er is méér dan de politie alleen. Wat het is weet ik niet, maar je bent ergens bang voor, zo bang als ik nog nooit iemand gezien heb. Waarschuwten we nu de politie, dan staat morgen het gehele geval in de krant, en jij bent de sigaar, want dan heeft de man, die je achterna zit, je dadelijk te pakken.

Wederom een poosje van stilte en toen heel droog de opmerking van Chambert:

— Naar je gezicht te oordelen, geloof ik, dat ik de spijker op de kop geslagen heb. Vooruit, houd ons nu maar niet langer op, want je moet toch door de zure appel heenbijten. Schrijf nu maar dadelijk dat papiertje, en dan kom ik morgenochtend de andere helft halen. En denk vooral niet, dat je het kunt ontlopen, want wij blijven als bulhonden voor je hoteldeur liggen. Je zet geen stap buiten of we hebben je bij de kladden. En denk erom dat er met Chambert geen grapjes gemaakt kunnen worden, of anders...

Het gebaar dat de spreker nu maakte konden de twee luisteraars natuurlijk niet zien, maar wat hij deed was duidelijk uit de woedend gebromde opmerking van Keystone:

— Steek dat mes maar weer op. Dacht je soms dat ik daar bang voor ben. Dacht je soms dat ik twee mensen als jullie ongewapend op mijn kamer zou ontvangen? Alsjeblieft: hoe denk je hierover?

Hij liet ongetwijfeld een revolver zien, want de schelle stem van Madeleine, die zij vruchteloos wat zachter poogde te doen klinken, zei:

— Tegen zo'n proppenschieter kunnen wij niet op, maar als ik je goed ken, dan maak je daar zo gauw geen gebruik van. Je bent bang voor de gevolgen meneertje. Kom laten we nu maar geen ruzie meer maken, en een beetje opschieten. Morgenochtend komt Louis

weer bij je en dan gaan jullie samen naar de bank en daar dok je de andere helft van de honderdduizend francs en dan kun je je voor mijn part ergens anders laten ophangen.

Na een langere poos van stilte, zei Keystone:

— Daar. En loop nu naar de duivel. Laat ik jullie nooit meer zien.

— Dat wil zeggen, niet meer na morgenochtend tien uur, zei Chambert spottend. Wij zullen je hier bij het hotel opwachten. Ja, ik geloof wel, dat dit papiertje in orde is. Je zou het toch zeker niet wagen, Mr. Brown, ons een waardeloos vod in de handen te stoppen? Want dat zou je berouwen. Denk er om, Louis Chambert is niet mak, als hij eenmaal begint.

Er kwam geen antwoord, maar het allerliefst zou Keystone zeker die brutale afperser een kogel tussen de ribben hebben gejaagd, om op die wijze voor goed van hem verlost te zijn, als hij maar gedurfd had.

Toen klonk er in de aangrenzende kamer een gerucht van een stoel die verschoven wordt, voetstappen, dan het omdraaien van een deurnop en tenslotte de spottende stem van Chambert:

— Tot morgen dan, broer. En niet weglopen hoor, want dat helpt je toch niets.

Daarna klonk het opendoen van de deur, een kort, kirrend lachje van Madeleine, en de deur ging heel zacht dicht.

Raffles en Brand hoorden hoe het tweemaal snel en met lichte stappen voorbij hun kamerdeur gingen en daarop heerste er stilte.

Ineens klonk er een kort smalend lachje.

Raffles bracht zijn mond dicht bij het oor van Brand en fluisterde heel zacht:

— De loze schelm heeft bepaald iets bedacht, waardoor hij zich nog uit de klem hoopt te redden.

— Ik denk, dat hem nu pas invalt, zijn bank op te bellen zo vroeg mogelijk, en last te geven om de cheque niet uit te betalen.

— Dat zou al een heel eenvoudig en probaat middel zijn, fluisterde Brand, maar het is een mes, dat aan twee kan-

ten snijdt, want hij kan er zich zelf mee verwonden. Chambert zal dan onmiddellijk begrijpen, zodra hij de cheque presenteert, dat hij bedrogen is, en zal zich willen wreken.

— Lang voor die tijd zal Keystone Parijs verlaten hebben, riposteende Raffles.

— Maar die twee houden het hotel in het oog.

— Dat wil zeggen de toegangspoort, maar er zal wel ergens een achteruitgang zijn. En als hij zijn kamerhuur betaalt en een goede fooi geeft, zal een of ander kelner hem wel weglodden.

— En zullen wij Keystone dan maar rustig laten vertrekken?

— Het komt niet in me op. Vannacht zal hij in ieder geval nog wel hier blijven. De bank is natuurlijk gesloten, en hij kan onmogelijk iets doen voor morgenochtend negen uur op zijn vroegst.

— Wat doen wij dan?

— De kamer voor de hele nacht bespreken, en in de loop van die nacht een kort onderhoud hebben met onze buurman, want ik ben er vast van overtuigd, dat hij bijna al het gestolen geld bij zich heeft, om het des te sneller en gemakkelijker, in geval van nood, in veiligheid te kunnen brengen.

Nu zij zwegen, hoorden zij, hoe heel voorzichtig de gangdeur werd geopend

van de aangrenzende kamer.

— Zou hij vertrekken? vroeg Brandt verschrikt.

— Geen nood. Hij wil zich alleen maar overtuigen of Chambert inderdaad het hotel aan de voorkant in het oog houdt.

— Maar daar valt mij iets in. Hij kan heel goed vannacht al de vlucht nemen en, bij voorbeeld, morgenochtend uit Brussel, Berlijn of Bazel per telegram de bank opbellen.

— Dat is een opmerking, Charles, waarmee wij rekening moeten houden, zei Raffles na enig nadenken, maar in dat geval zal hij dan toch van een achteruitweg gebruikt moeten maken.

— Dan is mijn tweede opmerking dat die Chambert dit hotel misschien heel goed kent, en ook die achteruitgang in het oog houdt.

— In dat geval zou ons niets anders overblijven, Charles, daar goed een oog in het zeil te houden en onze man van nabij te blijven bespieden.

Op dit ogenblik ging de deur van de aangrenzende kamer opnieuw stil open, werd weer gesloten, waarna het haastig geloop klonk van iemand, die snel een valies begint te pakken.

Juist op dat ogenblik sloeg de pendule op de schoorsteenmantel, het middernachtelijk uur.

HOOFDSTUK VI

DE BUIT

Raffles en Brand wisselden een snelle blik met elkander. Het was duidelijk dat Keystone reeds diezelfde nacht de vlucht wilde nemen.

Dit bevestigde de opvatting van Raffles, dat de schelm het grootste gedeelte van het gestolen geld in contanten ergens in zijn kamer had verborgen.

En toch, dit alles kon toch niet voldoende reden zijn, om die haast te verklaren.

Neen, er moest iets zijn, dat hem opzweepte en hem voortjoeg.

— Waarheen zou hij gaan? vroeg Brand, een ogenblik later fluisterend.

— O, er zijn nog nachttreinen genoeg in bijna alle richtingen, die nog voor één uur van een der grote stations vertrekken. En mist hij die, dan kan hij nog altijd een auto huren, die hem nog vannacht naar Brussel, Straatsburg of Brest brengt. Het is duidelijk dat hij grote haast schijnt te hebben en ik geloof, dat nu het ogenblik om te handelen gaat aanbreken, amice. Het zou onverstandig zijn, hem ongehinderd het hotel te laten uitgaan. In dat geval zou hij ons wel eens kunnen ontglippen.

— Maar ik geloof dat ik hem zijn kamerdeur op slot heb horen draaien, wierp Brand tegen.

— Als het niets anders is. Kom maar mee, daar is wel een middel op te vinden.

Raffles liep op de deur toe en opende ze onhoorbaar.

Een blik op de smalle, vrij schaars verlichte gang overtuigde hem, dat deze geheel verlaten was.

In het wat ouderwetse hotel, dat in hoofdzaak door rustige kooplieden werd uitverkoren, waren bijna alle gasten reeds naar bed gegaan.

Men hoorde niets anders dan nu en dan behoedzaam een deur sluiten, de zachte, snelle stappen van een kamermeisje, en het heen en weer lopen in de vestibule van de portier, die daar waarschijnlijk nog iets te doen had.

Raffles beduidde Brand met gebaren, dat hij naast de deur van kamer nr 16 moest gaan staan.

Hij zelf liep op de punten van zijn voeten tot bijna aan de trap, keerde zich daar om en kwam met gewone stappen vlug aanlopen, bleef staan voor nr 16 knuchte eens, klopte aan, en zei in onberispelijk Frans:

— Une dépêche pour vous, monsieur.

Wat Raffles had verwacht gebeurde ook.

Keystone dacht natuurlijk dat het een kelner was en opende de deur.

Hij week verschrikt achteruit, toen hij die twee als zeelieden geklede mannen voor zich zag, en het volgende ogenblik stonden die twee mannen binnen, waarna Brand voorzichtig de deur dicht deed.

Raffles was tot vlak voor de ontstelde gauwdief getreden, en zei zacht maar nadrukkelijk:

— Geen beweging, en geen woord, meneer Keystone. Ik weet dat gij hier ergens een revolver hebt. Vermoedelijk zit het ding in deze zak, die nogal onsierlijk uitpuilt. Steek uw handen op.

Keystone was ongetwijfeld een lafaard, zoals dieven van deze soort dik-

wijs zijn, maar misschien zou hij toch wel tegenstand hebben trachten te bieden, als die grote zeeman zelf maar niet gewapend was met een kleine zesloops, waarvan de monding juist op zijn voorhoofd was gericht.

Terwijl hij Raffles aankeek op een wijze, die de Grote Avonturier op zijn hoede deed zijn, stak hij zijn handen langzaam op, terwijl Brand goed afgericht, onmiddellijk kwam toeschieten, zijn hand in de uitpuilende zak stak er de revolver uithaalde, en die in zijn eigen broekzak deed verdwijnen.

— Nu kunnen wij eens praten, begon Raffles gemoedelijk, terwijl hij zijn revolver in zijn schouderholster stak.

— Wie zijn jullie, en wat komen jullie hier doen? bromde Keystone tussen de tanden.

— Een zonderlinge vraag, zei Raffles glimlachend. Vooral wanneer men het pur en het onverwachte van ons bezoek in aanmerking neemt. Wie wij zijn, zullen wij niet zeggen, omdat het zonder enig belang is, wij komen om de duiten. Laat ik mij nauwkeuriger uitdrukken, wij komen om het geld van anderen, dat ge u hebt toegeëigend, meneer Bernard Keystone.

Raffles had Engels gesproken, en de ander keek hem een ogenblik met open mond aan.

Hij was nauwelijks verstaanbaar, toen hij er stotterend uitbracht:

— Hoe is je naam? Ben jij... ben jij...?

Raffles monsterde Keystone even met een doordringende blik.

De man zat waarlijk in doodsangst. Zijn ogen hadden een uitdrukking van waanzinnige schrik.

Hij was, blijkbaar geheel krachteloos, op een stoel neergevallen, en staarde Raffles onafgebroken aan.

Deze zei langzaam; hem niet uit het oog verliezend:

— Ik ben John Raffles, waarom zou ik het ook verzwijgen? Je zult nu wel dadelijk het doel van mijn komst begrijpen, Mr. Bernard Keystone.

Er had een merkwaardige verandering op het gelaat van de schurk plaats. Het was alsof die mededeling hem

verlichtte.

Hij liet een schor lachje horen, en mompelde:

— Zo, ben je dat heerschap; dan heb ik van je gehoord. Je bent dus de beroemde inbreker. Ik dacht...

Hij beëindigde de zin niet, maar lachte weer op dezelfde zenuwachtige wijze, als iemand die plotseling van een grote last bevrijd is.

— Laten wij het kort maken, zei Raffles, want mijn tijd is beperkt. Het geld,

— Maar, ik weet niet wat gij bedoelt, zei de schelm. Ik heb heus geen geld bij me.

— Het geld, herhaalde Raffles.

Keystone keek zijn tegenstander aan. Er was iets in die staalgrijze ogen, dat hem machteloos en willoos scheen te maken. Hij kromp ineen, als een hond, die een striemende zweeps slag verwacht, en zijn gelaat werd vaalbleek.

Het was alsof hij naar een uitweg zocht, een klein gat, om weg te kruipen, met zijn buit, met het gestolen geld, waaraan bloed en zweet kleefden van duizende lichtgelovigen.

Maar die grote, grijze ogen schenen wel tot in het diepste van zijn ziel te kunnen lezen, want de meedogenloze stem sprak weer:

— Het is geld, waarvan je geen cent toekomt, Keystone. Het is gestolen, het is van arme lieden afgeperst met een vooropgezet doel, en jij zelf weet dit beter dan wie ook. Er is hier geen sprake van een noodlottige samenloop van omstandigheden, van een tegenslag, die niemand kon voorzien; er is alleen maar sprake van een schurkachtig plan, tot in bijzonderheden uitgewerkt met het doel om de kleine spaarders en de onnozele speculanten te beroven. Aan jou is het te wijten, dat vaders hun zonen niet langer kunnen laten studeren, dat arme, oude vrouwtjes met één slag het weinige kwijt zijn, dat zij op aarde bezaten, en dat wat licht had moeten brengen in de laatste duistere dagen van hun leven, dat kleine winkeliers, gepensioneerden en onderwijzers ten gronde zijn gericht. Geef mij dat geld, opdat ik het weer kan teruggeven aan

de bestolenen.

Keystone had zich op een stoel laten vallen; het was alsof al het bloed uit zijn gelaat was geweken. Tot zelfs zijn lippen waren wit. Hij wist zich echter met een uiterste krachtsinspanning te herstellen en zei, met een poging om te glimlachen:

— Dat klinkt allemaal heel mooi, je bent op het ogenblik de sterkste, en ik zou wel aan je eisen voldoen, als ik daartoe maar in staat was. Helaas echter heb ik slechts weinig geld bij mij. Je kunt gerust de hele kamer doorzoeken, en je zult niets vinden.

Raffles keek de schelm strak aan. Sprak hij de waarheid? Zou het mogelijk zijn, dat hij het geld elders in veiligheid had gebracht? In dat geval zou het moeilijk zijn, de zaak tot een goed einde te brengen.

Raffles wendde zich tot Brand, en zei kortaf:

— Doorzoek de kamer, en grondig. En ook vooral zijn bagage. Ik vertrouw dat heerschap niet. Het wil er bij mij niet in, dat iemand in zijn toestand, die ieder ogenblik moet kunnen vluchten niet direct over zijn buit zou kunnen beschikken.

Het moest inderdaad zonderling schijnen, dat iemand in een gewone hotelkamer een schuilplaats had ontdekt voor zijn geld, die inderdaad veilig was, en niet aanstonds zou worden ontdekt.

Brand was intussen reeds met zijn onderzoek begonnen.

Hij begon met de gebruikelijke plaatsen, haalde het bed af, en keek na of de matras niet was opengetornd en daarna door een ongevoefde mannenhand weer was dichtgenaaid.

Toen trok hij alle laden open, die onder het bereik waren van zijn hand en onderzocht vlug maar grondig de inhoud. Veel vond hij er overigens niet in. Wat toiletartikelen, een reisgids, wat spoorweglectuur, en andere voorwerpen van die aard.

Toen kreeg hij het valies van Keystone in het oog.

Terwijl hij dat begon los te gespen, liep Raffles het vertrek door, Keystone scherp in het oog houdend, al vreesde

hij niet, dat deze zou vluchten met achterlating van zijn geld, en kwam zo aan de wandkast, de enige die er in het vertrek was.

Het was een ouderwetse kast, en de deur was beplakt met hetzelfde behangselpapier, dat de muur bedekte.

Raffles keek even naar het slot, en zag dat er geen sleutel opstak.

— De sleutel van die kast, beval hij kortaf.

Er verscheen iets als verbazing op het gelaat van Keystone, toen hij ten antwoord gaf:

— Ik heb die sleutel niet, gij moogt mij geloven of niet. Die kast moet dicht zijn geweest, toen ik hier mijn intrek nam.

Weer nam Raffles hem scherp op.

Toen zei hij schouderophalend, zich tot Brand wendend:

— Zoek naar de sleutel van die kast in zijn zakken. Hij moet hem hebben.

— Ik geloof niet dat het nodig is, zei Brand, en stak zegevierend zijn hand in het valies, zijn vingers schenen ergens naar te tasten, er klonk een scheurend geluid, en het volgende ogenblik had hij de dubbele bodem uit het valies gelicht, die stevig vast zat.

Keystone liet een gebrom van woe-de horen, en als bliken konden doden, dan zou Brand zeker geen seconde meer geleefd hebben.

Een ogenblik scheen het zelfs, alsof Keystone zich op Raffles wilde werpen, maar een snelle beweging van de altijd gereede revolver bracht hem tot rede.

Hij moest in elkander gedoken toekijken, hoe Brand enige stapels in papier gepakte en met een rubberband bij elkaar gehouden, bankbiljetten op de tafel legde.

Het waren biljetten van hoge waarde, en wel van vier of vijf landen in Europa.

Raffles wierp een van die pakjes een paar malen omhoog, om ze telkens weer op te vangen, en zei glimlachend:

— Het is een oude truc, die soms nog wel eens slaagt, maar niet voor mannen als wij zijn, Mr. Keystone. Ik geloof niet dat wij hier verder nog iets te doen hebben, behalve natuurlijk de draad van de elektrische bel door te

knippen.

Zonder een nader bevel af te wachten, had Brand reeds met zijn kleine tang de draad doorgesneden.

— Ik vermoed dat je wel weinig lust zult hebben, om alarm te maken, maar wij moeten toch voorzichtig zijn, zei Raffles.

— Als wij hem bonden en knevelden? stelde Brand voor.

Een ogenblik stond Raffles in beraad, maar toen antwoordde hij hoofdschuddend:

— Dat zal niet nodig zijn. Mr. Keystone zal wel zo verstandig zijn, om geen opschudding te veroorzaken. Overigens, hij kan doen wat hij wil, want wij zullen het hotel reeds lang verlaten hebben, voor iemand goed weet wat er gebeurd is. Keystone, ik laat hier een pakje biljetten van twee duizend dollar bij je liggen. Het is niet veel, in vergelijking met

wat je gestolen hebt, maar ik wil je niet geheel en al uitplunderen en je een kans geven. Benut ze, om een ander leven te beginnen. Eigenlijk verdien je het niet wat ik nu voor u doe, maar ik begrijp dat je zonder een klein kapitaaltje niets beginnen kunt. Je wilde naar Amerika gaan, niet waar? Vaarwel, en laat deze harde les genoeg voor je zijn geweest.

Er scheen niet veel vrees voor te bestaan, dat Keystone iets zou doen, om het vertrek van de twee indringers te beletten. Hij zat als vernietigd op zijn stoel, vaalbleek en het hoofd diep op de borst gebogen.

Raffles wierp nog een blik vol minachting en afkeer op de man, die daar zat en zei reeds op de drempel staande:

— Verander je naam in Amerika en begin opnieuw; je bent handig genoeg, om je een bestaan te verzekeren.

HOOFDSTUK VII

DE MUURKAST

De commissaris van politie leunde achterover in zijn stoel en keek naar de deur, waardoor twee stevige agenten Louis Chambert en de Blonde Madeleine binnen voerden.

Het was elf uur in de ochtend.

Chambert was bleek, Madeleine leek geheel verward te zijn en haar lippen beefden voortdurend, toen zij de strenge blik van de commissaris op zich gericht voelde.

Deze nam het paar een poos zwijgend op en begon toen:

— Hoe is het, Chambert, zou je nu maar niet liever bekennen? Een uur geleden, dadelijk na je arrestatie ben je uit gebarsten in heftige ontkenningen. Hoe staat het er nu mee, ben je verstandiger geworden in dit uur?

— Ik herhaal alleen, dat ik het niet deed, antwoordde Chambert op doffe toon. Van dat geld, dat is waar. Maar vermoord heb ik hem niet. Waar zou dat ook voor nodig zijn geweest? Hij kon ons immers toch niet ontsnappen. Hij had dat geld toch moeten afdokken.

— Maar je hebt hem nu alles afgenomen, riep de commissaris heftig. Je hebt hem alles ontstolen wat hij bij zich had. Wil je soms ontkennen dat je het lederen valdes van je slachtoffer doorzocht hebt en daarin het geld hebt gevonden?

— Dat ontken ik. Ik heb het zelfs niet gezien, riep Chambert, en zijn ogen fonkelden woest. Ik wil niet zeggen, dat als ik het geweten had, dat al dat geld op zijn kamer was, ik misschien mijn handen niet had kunnen thuishouden. Maar ik wist het niet, en daar blijf ik bij.

De commissaris schudde het hoofd, trommelde met zijn vingers op het blad

van zijn schrijftafel en zei:

— Het baat je niets, Chambert. Drie kelners op zijn minst hebben je met Mr. Keystone het hotel zien binnengaan, en weten dat je een tijdlang met hem gepraat hebt.

— Dat ontken ik ook niet, riep Chambert woest. Hoe zou ik het kunnen, terwijl jullie de cheque bij mij gevonden heb?

— Maar je bent naderhand ook bij de achterdeur van het hotel geweest. Het scheen alsof je je daar had willen verbergen. En nu zal ik je precies zeggen hoe het gegaan is, Chambert, en ik geef je voor je eigen bestwil de raad, je verzet nu maar op te geven. Alles pleit tegen je. Luister. Jij hebt Mr. Keystone een cheque afgetrosgeld onder bedreiging dat je zijn comédie in zake het bedrog met het lijk openbaar zou maken. Maar toen je eenmaal met je medeplichtige weer op straat stond, is de duivel der hebzucht in je wakker geworden. Je hebt al zijn geld willen hebben, en je heb gewacht tot alles in het hotel sliep, ook je slachtoffer, om vervolgens terug te keren, en naar zijn kamer te sluipen. Je hebt alles goed overlegd, dat moet ik zeggen. Geen revolver maar een mes, om zo weinig mogelijk leven te maken.

— De klabaldren die mij arresteerden, hebben mijn eigen mes in mijn zak gevonden, protesteerde Chambert woedend.

— Jawel, ook al een bekende truc. Je kunt heel goed een tweede dolkmes hebben gehad. Het moordwapen was splinternieuw. Je bent langs een regenpijp naar boven geklommen, aan die

achterzijde van het hotel, na je op de binnenplaats een tijdlang versholen te hebben gehouden, en toen over het balkon de kamer van je slachtoffer binnengedrongen. Dat moet je gemakkelijk zijn gevallen, omdat je slachtoffer wegens de warmte het balconraam een handbreed had laten openstaan. Wat heb je hier op te zeggen?

— Niets, antwoordde Chambert kalm.

Het was alsof hij plotseling rustig was geworden, als of het hem zeker toescheen dat die onzinnige beschuldiging niet langer dan een paar uren kon stand houden. Men zou hem moeten vrijlaten, daarvan was hij overtuigd.

Maar daarbij vergat hij, dat de justitie in ieder land wel zeer vlug is met het vasthouden van verdachten, maar ze slechts traag en aarzelend weer los laat. In zijn geval wilde het ongeluk, dat er inderdaad zeer veel tegen hem kon worden ingebracht.

Hij was die nacht niet op zijn bed geweest, evenmin als Madeleine. Men had hem nog zeer laat op verdachte wijze aan de achterzijde van het hotel zien rondzwerven. Er was een cheque in zijn bezit gevonden, door het slachtoffer afgegeven, en laat in de avond had hij met Keystone een opgewonden gesprek gehad op diens kamer.

Dat alles was zeer sterk in zijn nadeel.

De commissaris tikte nog even met zijn knokkels op zijn tafel, keek hem nog even onderzoekend aan, greep toen zijn hoed, stond op en gaf op zachte toon enkele bevelen aan zijn schrijver.

Een kwartier later waren een stel politieambtenaren in twee auto's onderweg van het politiebureau van de wijk naar het oude hotel in de Rue Tivoli.

Er zou een reconstructie der feiten plaats hebben, zoals dat in Frankrijk gewoonte is, en dus in tegenwoordigheid van de verdachte.

Het bleek dat het hele hotel in rep en roer was.

Men had die ochtend om acht uur pas de afschuwelijke misdaad ontdekt: Keystone op zijn bed uitgestrekt, het bovenlichaam over de rand hangend, in een plas bloed. De dode ogen staa-

den naar de zoldering.

Men had de glazendeur naar het balkon open gevonden, en het was duidelijk, dat de dader langs die weg ontsnapt was.

Onmiddellijk daarna was de politie opgebeld, die aldra haar onderzoek met gunstig gevolg bekroond zag, want dadelijk was, zoals begrijpelijk is, de verdenking gevallen op Louis Chambert en op de vrouw, die met hem op de kamer van het slachtoffer was geweest.

Men vond beiden in een klein kroegje, niet ver van de Hallen.

Het lijk van de vermoorde was reeds koud, toen men hem vond, een groot mes met brede rug tot aan het heft in de borst. De gerechtelijke geneesheer had dadelijk verklaard, dat de moord tussen drie en vier uur in de ochtend moest zijn gepleegd.

Commissaris Grandbois stapte het eerst uit, gevolgd door de griffier Dulac en de rechercheur Radelais. Uit de andere auto stapten drie stevige agenten, met de beide verdachten, ditmaal echter stevig geboeid.

Het onderzoek nam dadelijk een aanvang, zodra de personen, die Chambert en Madeleine gezien hadden, aanwezig waren.

De mollige dame van de sleutels was er het ergst aan toe. De afschuwelijke ontdekking scheen haar zeer te hebben aangegrepen. Het onderzoek had voorlopig in de vestibule plaats, en de commissaris liet haar dadelijk gaan zitten, want de arme vrouw kon zich nauwelijks overeind houden.

Grandbois stelde zijn korte vragen, en de antwoorden waren voor de twee verdachten verpletterend. Er waren nu wel zes personen die het tweetal herkennen.

En het zag er reeds zeer donker voor hen uit, toen het gehele gezelschap zich naar boven begaf, naar het vertrek, waar Keystone op zulk een afschuwelijke wijze de dood had gevonden.

Er stond een politieagent voor de deur van Nr 16, die voor zijn chef salueerde, en terzijde trad.

— Niemand binnen gelaten, agent? vroeg Grandbois.

— Alleen Mijnheer Lenoir van het Hoofdbureau en daareven is er een Engelse detective geweest, die zich kon legitimeren.

Grandbois keek verbaasd op, fronste even de wenkbrauwen en zei toen:

— Het is toch onmogelijk, dat men thans reeds te Londen iets van de zaak weet en al weet men het, dan zouden zij toch nog niet hier kunnen zijn.

— Maar de gérant zegt, dat hij gisteren al hier was, met een collega. Zij loerden op Keystone. Zij kwamen opzettelijk voor hem uit Londen, en hebben een tijdlang in de kamer hiernaast gezeten. Even voor half een zijn ze weg gegaan. Ze zeiden toen tegen de nachtportier, dat zij terug zouden komen, en Keystone in het oog zouden houden.

De commissaris haalde een beetje ongeduldig de schouders op en trad toen binnen, gevolgd door het hele gezelschap.

Het was een vreselijk schouwspel dat hen daar wachtte. Men had alles gelaten, zoals het gevonden was.

Nog altijd hing de dode half uit zijn bed, ruggelings, met de armen wijd uitgestrekt, de lakens verward, en met bloed doordrenkt.

In een hoek van het vertrek zat op een stoel een zeer lang man, met rood haar, die zijn scherpe, kleine ogen deed rondgaan.

Dat was inspecteur Lenoir, van de Sureté.

En niet ver van het raam stond Raffles, geheel gekleed als de avond tevoren toen hij zich had uitgegeven voor een Engelse detective.

Zijn gelaat stond strak en ernstig.

Pas enkele uren geleden had hij het ontstellende bericht gelezen, in een extra-editie van de «*Matin*».

Al had het leven hem gehard, hij voelde een schok, toen hij bedacht, dat hij zelf bijna ertoe was overgegaan, Keystone te knevelen en te binden, en hem daardoor een willig slachtoffer te maken, van een of andere moordenaar.

Thans had hij tenminste nog de kans gehad, zich te verdedigen, al stond het zo goed als vast, dat hij in zijn slaap was overvallen, en gedood was, zonder

een kreet te kunnen slaken.

Maar het bericht had nog geen melding kunnen maken van de arrestatie van Chambert, en Raffles keek dus verrast op, toen hij deze man en de blonde Madeleine geboeid zag binnen brengen.

Hij zelf was naar die plek gelokt, omdat hij zich rekenschap wilde geven van de wijze, waarop de moord was gepleegd, en waarbij hij iets heel bijzonders had ontdekt.

Want de muurkast, waarvan hij met zekerheid wist, dat zij gesloten was geweest, toen hij vertrok, stond nu open.

Er bevond zich volstrekt niets in, niet het kleinste kledingstuk, en het mocht dus een raadsel heten, wat Keystone wel kon hebben bewogen, om die deur te openen.

Raffles herinnerde zich ook dadelijk de uitdrukking van zijn gezicht, toen hem naar de sleutel gevraagd werd.

Maar als hij die sleutel niet had, wie had dan de kast geopend. En waarom?

Toen was het Raffles als een lichtstraal door de geest geflitst:

Degene die de kast had geopend, deed het van binnen af.

Dat was mogelijk, omdat de dunne ijzeren achterplaat van het ouderwetse slot ter hoogte van het sleutelgat een opening vertoonde die er pas kort te voren moest zijn ingemaakt, zodat men nu de sleutel ook aan de binnenzijde kon gebruiken.

De man met het rode haar, die daar zat had het gesprek gehoord, zowel tussen Keystone en Chambert als tussen zijn slachtoffer en zijn beide zonderlinge bezoekers. Hij had echter niet te verschijn durven komen, zodra hij over revolvers had horen spreken.

Dat moest de geheimzinnige vijand zijn geweest, voor wie Keystone zo beducht was, die hij veel meer vreesde dan de politie.

Raffles was juist tot deze slotsom gekomen, toen het parket binnentrad.

Hij stelde zich onmiddellijk voor, en met een paar uitgezochte complimentjes verwierf hij zich dadelijk de sympathie van Monsieur Grandbois, die zich vrij wat liet voorstaan op zijn schranderheid.

Er bleef zelfs geen spoor van wan-

trouwen bij de commissaris, toen Raffles hem zijn legitimaties toonde, en hem verklaarde, dat hij en zijn collega Mr. Keystone waren nagereisd, omdat er hoop bestond hem van een misdrijf te kunnen beschuldigen dat zijn uitlevering zou hebben mogelijk gemaakt.

Daarna toen trok hij zich bescheiden een weinig terug maar volgde met gespannen aandacht en zonder er een woord van te verliezen het verhoor en ook de opmerkingen, welke Lenoir met zijn scherpe stem maakte.

Niemand in dat vertrek scheen er een ogenblik aan te twifelen, of Chambert en zijn vriendin waren de schuldigen. Men had het valies gevonden met de valse bodem, en het was nu nog maar de vraag, waar de moordenaar het gestolen bedrag zo gauw had kunnen laten.

Men had enige vingerafdrukken gevonden, en die waren zonder twijfel van Chambert, maar men had ze niet eens nodig, om te kunnen vaststellen, dat ze de avond tevoren in die kamer waren geweest.

Er was nog geen kwartier verlopen, of Raffles, die het raderwerk der Justitie kende, wist met zekerheid, dat de toekomst er voor Chambert zeer duister uitzag.

Het zou zelfs de knapste advocaat moeilijk vallen, hem uit de gevangenis, misschien wel buiten de greep van de beul te houden. Er was maar één enkel feit dat voor Chambert kon pleiten, namelijk dat men geen spoor van bloed op zijn kleren had kunnen aantreffen, noch op zijn handen.

Dat de moord met een ander mes dan het zijne was gepleegd, scheen daarentegen weinig indruk te maken. De commissaris wilde blijkbaar aannemen, dat Chambert de drie uren, die er verlopen waren tussen het tijdstip van de misdaad en zijn arrestatie, gebruikt had om zich grondig te reinigen en andere kleren aan te trekken.

Op dat moment stapte Raffles op de commissaris toe, boog zich tot hem over, en zei op zachte toon:

— Excuseer, mijnheer, een ogenblikje met u als ik u vermoeden mag. Gij

weet dat ik hier gisteravond geweest ben, en ik geloof een zeer belangrijke mededeling te kunnen doen in deze zaak.

De commissaris keek de Engelsman even verbluft aan, maar zei toen:

— Ik luister, mijnheer.

— Pardon, wat ik te zeggen heb, is voorlopig slechts voor uw oren bestemd, zei Raffles glimlachend. Ik weet een kamertje, dat uitstekend geschikt is voor een kort onderhoud. Die Chambert mag een schavuit zijn, maar een moordenaar is hij niet. Hij heeft met deze misdaad niets te maken, en dat zal ik bewijzen.

Nog even aarzelde de commissaris, toen stond hij op, zei op zachte toon iets tot Lenoir, en volgde Raffles de gang door naar een klein vertrek op dezelfde verdieping.

En inderdaad was het voortreffelijk geschikt, dat vertrekje, tenminste voor het doel wat Raffles zich voorstelde. Want hij wist, dat hij zich thans in groot gevaar ging begeven. De kamer was klein, en had maar één enkel raam, dat op een kleine, donkere en morsige binnenplaats uitzag. Daar beneden zag men niets anders dan afval, oude kisten, lege vaten, en verdere rommel. De deur echter bevond zich vlak bij de diensttrap.

Raffles liet de commissaris voorgaan, overtuigde zich dat de sleutel van buiten in het slot zat, en begon, zodra beiden binnen waren:

— Gij gelooft immers, dat Chambert Keystone vermoord heeft, om hem het geld af te nemen, dat die schavuit bijeen gestolen had?

— Natuurlijk, dat was het motief.

— Dat is een grote vergissing. Chambert heeft geen cent van dat geld, om een zeer eenvoudige reden, die gij aanstonds zult horen. Want nadat Chambert en zijn vriendin vertrokken waren, bezochten mijn collega en ik Keystone. Dat was omstreeks half een. De kastdeur, die gij nu open hebt vinden staan, was toen gesloten. Op slot gedraaid, meen ik. Bekijk eens aandachtig dat slot aan de binnenkant. Gij zult dan ontdekken, dat er een vreemde hand aan geknoeid heeft, pas zeer onlangs, om de deur ook van

de binnenkant te kunnen openen. De man, die zich daar verborgen hield, was de hotelgast van kamer nr 15. Zoek naar hem, en gij zult de ware moordenaar hebben gevonden, een der slachtoffers van Keystone en bijna krankzinnig van haat en woede. Zoek naar hem; geloof mij, Chambert heeft het geld niet gestolen, en zie hier de reden:

— Ik nam het zelf. Ik ben John Raffles.

Den vlagge stap bracht hem naar de deur.

Maar zoveel haast behoefde hij niet eens te maken. Want hij was reeds

beneden aan de dienstrap met de voet op de drempel naar een kleine zijdeur, en op tien passen afstands van zijn auto, toen de stom verbaasde commissaris pas het besef en de kracht vond, met beide vuisten half razend van opwinding en boosheid op de gesloten kamerdeur te bonzen.

* * *

Drie dagen later arresteerde men in de haven van Marseille de moordenaar van Keystone. Raffles bleek juist te hebben gezien. Het was een man, geheel geruïneerd door de misdadige speculaties van Bernard Keystone.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Bedrog en Gerechtigheid

